

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2021
I.-IV. negyedév

I. negyedév

2021. január 2.

1. FELHÍVÁS A TANÍTVÁNYSÁGRA

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14,26)

Az elmúlt időszakban kiadott könyveink közül legjobbnak találtam a „Forradalom a gyülekezetben” című művet. Sok gyülekezet érdeklődött, hogyan alkalmazhatná a könyvben megtalálható elveket. Az egyházvezetőség már tanulmányozza az irányvonalak követésének lehetőségeit. Csak az a kérdés, milyen hívőkre van szükség ahhoz, hogy követhessük a könyvben megtalált elveket?

A könyv nem új elveket tár elénk – olyan régiak, mint maga az Új Testamentum. A Szentlélek, az egyházunk felújítója, még ma is ugyanaz, aki Kr.u. 31-ben beindította az egyházat. Isten állandóan Egyháza újjáélesztésén munkálkodik a Szentlélek segítségével, hogy az egyház elvégezhesse Krisztus művét.

Amikor elkezdték tanulmányozni a „Forradalom a gyülekezetben” című könyvben leírt szolgálat mintáját, világossá vált, hogy az úgynevezett „tanulási időt” másként kell majd értelmeznünk. Sok modern keresztény számára a „Jézus tanítványai” kifejezés egyszerűen azokat jelöli, akik átadták életüket Krisztusnak, hűségesen járnak az imaházba, és rendszeresen adakoznak. A tanítványság idejét az Új testamentum azonban másként látja. Keresztény lenni azonban azt jelenti, az újtestamentumi tanítványok életét élni, amely ma tökéletesen idegen gondolat a legtöbb gyülekezetben – nálunk, és világszerte.

Ha világszerte alkalmazni akarjuk a hívők gyülekezeti szolgálatának modelljét, akkor két dologban kell igyekeznünk. Először is, változtatni kell a hívők gondolkodásmódján. A hívők többsége manapság nyugodt, szemlélő életmóddal él – jelen van az istentiszten, és átadja adományait. Ezen változtatni kell, méghozzá úgy, ahogy a „Forradalom a gyülekezetben” című könyvben áll. A hagyományos életmód megváltoztatása, az átváltás a passzív életmódból a tevékeny életmódba, nem lesz könnyű. Ez csak lassan, folyamatosan érhető el. Arra lesz szükség, hogy tömegesen átneveljük a hívőket az újtestamentumi hívők szolgálatának mintájára; meg kell teremteni a tevékeny keresztények újabb minta- és példaképeit.

A másik dolog ebben a folyamatban az evangéliumi munka végzés-módjának megvizsgálása. Ha a szolgálat új módszere mellett döntünk, akkor mindenkinek, aki csak csatlakozik a gyülekezeteinkhez, tudnia kell, hogy Isten terve szerint neki is tevékeny szolgálatot végző tanítvány-ná kell válnia. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a felkészülés részeként, a keresztelendőket megtanítjuk arra, mit jelent tanítványnak lenni. Fel kell készítenünk őket arra, hogy Jézus első tanítványai életmódjával éljenek, még ha ez az életmód különbözni fog is a régi hívők életmódjától. Nem szabad megengednünk, hogy az új hívők csak értelemmel fogják fel egyházunk tanításait. Az új hívők sokkal könnyebben be tudnak kapcsolódni a változások folyamatába, mint a régi hívők. És minél több új hívő áll Krisztus igazi követőinek soraiba, úgy talán a régi hívők is kihasználják majd a tanulásra alkalmas időt. Amikor a hívők egynegyede elfogadja az igazi tanítást, a változások folyamata felgyorsul.

2021. január 9.

2. HÍVŐK MISSZIÓMUNKÁBAN

„Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere“ (Lukács 6,40).

A missziós munkánk során tanítványokat kell létrehoznunk, nem csupán egyháztagokat. Létfontosságú az, hogy a XXI. század egyházában újfajta adventista hívők keletkezzenek – a Szentlélekkel tökéletes összhangban élő adventisták, akiket megajándékozott az Ő erejével, Krisztus feladatának elvégzésére.

E cél megvalósítása érdekében fontos, hogy tökéletesen megértsük egyházunk feladatát az újtestamentumi gyülekezet szemszögéből. Vajon Krisztus feladata az egyház számára a tanítványok létrehozása? Ebben az

évben, az Evangéliumi tevékenységek keretében jól áttanulmányozzuk Jézus nagy parancsát, amely a feladatunk megértésének alapja. Később azt is megnézzük, hogyan tolmácsolja ezt a nagy feladatot a hármás angyali üzenet.

A gyülekezetek vitái arra mutatnak, hogy zűrzavar uralkodik a keresztség helyét és szerepét illetően az evangéliumi folyamatban. Sok hívó úgy véli, hogy a nagy parancs legfőbb célja meghívni az embereket, fogadják el Jézust személyes Megváltójuknak. A hívők e csoportjában még az a vélemény is jelen van, hogy nem kell aggódni azon, hogy az emberek egyháztagokká válnak-e, miközben Krisztushoz vezetik őket. A tanítást így elválasztják az egyházhoz való tartozáshoz. Úgy gondolják, hogy az emberek akkor is Krisztus tanítványaivá válhatnak, ha nem lesznek egyháztaggá, sőt, még akkor is, ha a bibliai tanításokat nem ismerik.

Ez a gondolkodásmód komolyan veszélyezteti az evangéliumi munkát. Az adventisták korábban úgy vélekedtek, hogy a nagy parancs magába foglalja mindkét folyamatot: Krisztushoz vezetni és ugyanakkor az egyházhoz csatolni az embereket. Ez egy tartós, egymástól el nem különíthető folyamat volt. Ennek érdekében az evangelizációkon általában a bibliai tanításokat adták elő, ám nem volt hagyományos evangéliumi megközelítés arra vonatkozólag, hogy az embereket először a Krisztusba vetett hithez vezessék el. Az adventista evangéliumi munka azonban a Krisztusba vetett hitre való elvezetést sem hanyagolta el. Az elmúlt néhány évben sok evangélista éppen ezt hangsúlyozta. Az adventista evangéliumi sorozatok általában tovább tartanak, mint más egyházak evangéliumi sorozatai, mivel úgy hisszük, hogy az evangelizáció részeként a bibliai tanok egy részét is közölni kell.

Donald McGavran, a modern egyház növekedését szorgalmazó mozgalom megalapítója, a keresztséget szétválasztotta az egyháztagságtól. Állítása szerint Krisztus utasítása magába foglalta a „tanítványképzést”, amelynek ráadását a „tökéletesítés” jelentette. A „tanítványokká tenni” szerinte azt jelenti „Krisztushoz vezetni”, a „tökéletesítés” pedig: „megtanítani az embereket, hogyan éljenek keresztényi életet”. McGavran észrevette, hogy az egyház a „tökéletesítésre” összpontosít, és sokkal kevesebb időt tölt a „tanítványképzéssel”. Ezért intézett felhívást az egyházhoz, hogy többet foglalkozzon a „tanítványképzéssel”, és kevesebbet a „tökéletesítéssel”.

McGavrant a jó szándék vezérelte – őszintén vágyott arra, hogy minél több embert Krisztushoz vezessen. De a „tanítvánnyá tevés” kifejezésé-

nek szűk körű értelmezése oda vezetett, hogy sokan mellőzni kezdték az emberek elvezetését a Krisztus tanítványává való kiképzéséig. Ehelyett Krisztus elfogadásának szükségességét kezdték hangoztatni. Alig hangsúlyozták McGavran „tökéletesítésének” idejét. Ennek következtében sok keresztény nem tudott növekedni Krisztusban, hanem megállt a fejlődés első lépcsőfokán.

A Keresztény Adventista Egyháznak úgy kell belépnie a XXI. századba, hogy nagyobb odaadással folytatja befejezetlen munkáját, az örömezenet világszerte való hirdetését. A krisztusi megbízatást nem lehet elvégezni csupán a gyülekezet növekedési módszereinek helyes alkalmazásával. Legfontosabb, hogy a Szentlélek erejére támaszkodjunk, aki bizonyosságot tesz és megtéríti a szívet. Habár a Szentlélek helytelen módszer mellett is tanítványokká teheti az embereket, ám hisszük, hogy a hívők nagyobb mértékben részesülnek a Szentlélek erejéből, ha a Krisztus feladatával összhangba hozott módszereket alkalmazzák.

2021. január 16.

3. A NAGY PARANCS

„A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28,16-20)

Máté evangélista jelentése szerint így ért véget az Úr földi szolgálata. Ebben az utolsó jelentésben találjuk a tanítványainak adott, utolsó utasítását. Jézus itt megveti az alapját mindannak, aminek történnie kell azzal a zsenge egyházzal, amelyet megalapított.

A nagy parancs („Magna charta”), a keresztény egyház számára a létezés oka. A nagysága és az átfogósága miatt nevezik nagy parancsnak.

Frederick Brunner megfigyelte, hogy a nagy utasítás ötször tartalmazza a „mind” szó különféle formáit: „minden hatalom”, „minden népeket”, „(Isten minden) nevében”, „megtartsák mindazt” és „minden napon”.

A csodálatos „minden” szó miatt nevezik ezt az utasítást „nagynek”.

Ez a jelenet a 15 évszázaddal korábbi jelenetre emlékeztet bennünket, amikor Isten a Sínai-hegy lábánál összegyűjtötte a nemrég felszabadított rabokat. Isten szólt hozzájuk, kérte őket, hogy legyenek a népévé, és tartsák meg a Törvényét. Most azonban Isten egy új Izrael számára adott utasításokat.

Ezen a hegyen jelentkezett a feltámadt Jézus a tanítványainak, mint ahogy azt is feljegyezték, hogy jelentkezett az asszonyoknak. Nem azzal a szándékkal tette, hogy bizonyítsa a feltámadását, hanem, hogy tudassa velük, hogy éppen a „feltámadás” miatt kapott hatalmat, hogy utasítsa őket arra, amire utasítani szándékozta (Máté 28,18). A tény, hogy feltámadt a halottakból, Jézusnak külön hatalmat ad arra, hogy kinyilatkoztassa az elvárását minden kételkedő tanítványa számára.

2021. január 23.

4. A KÉTELKEDŐK ÉS A NAGY UTASÍTÁS

„A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Máté 28,16-20)

A tekintélyes Jézus újfajta fellépése arra ösztönzi a tanítványokat, hogy meghajoljanak előtte. Különös az, amit a Máté 28,17 állít, hogy némely tanítványok kételkedtek. Nem volt mindenki kész meghajolni előtte. Világos, hogy nem csak Tamás kételkedett a feltámadt Úrban – a többi tíz is kételkedett azon a napon, amikor a nagy utasítást kapta. A kételkedésük azonban nem gátolta meg Jézust abban, hogy megbízza őket a feladattal. A szöveg egyenesen azt bizonyította, hogy a feladatot a kételkedő tanítványokra bízta.

A Jézusban kételkedők ma is ugyanazon feladat előtt állnak: másokat tanítványokká tenni. Ezt téve eltűnik a kételyünk. Itt is, talán közvetett módon, Jézus azt akarja tudatni velünk, hogy a kételkedés elűzésének legjobb módja, ha a tanítványaivá leszünk.

Amikor jelentkezett a tanítványok kételkedő csapatának, Jézus nem hanyagolta el, hanem bevonta a munkába a kételkedőket. A 18. vers azt

mondja, hogy jelentkezett nekik, ők pedig meghajoltak előtte, és kételkedtek. Kételyeinknek nem kell teljességgel eltűnniük. Jézus szeretné, ha eljönnénk, ha kifejeznénk tiszteletünket, és a kételyeink ellenére a tanítványainvá válnánk, mert a kétely csak akkor tűnik el teljesen, ha bekapcsolódunk a Jézustól ránk bízott feladat elvégzésének munkájába.

Nem minden tanítványa jutott el a hitbeli érettségig. Az ilyenek tudják, hogy ki Jézus Krisztus. Meg is hajolnak előtte. Hitük azonban még a kezdeti szakaszánál tart, és kételyek kísérik. Jézus azonban nem zárja ki őket a tanítványainak közösségéből, és nem menti fel őket a nagy utasítás elvégzésének felelőssége alól. Jézus utasítja mind a 11 tanítványt, és nem csak azokat, akik kételkedés nélkül fejet hajtanak előtte.

Megtudtuk tehát, hogy az is Krisztus tanítványa lehet, aki kételkedik. Ezek szerint nem csak az „újak” válnak Krisztus tanítványává. A felhívás azokhoz szól, akik Krisztust választották, de még küzdenek a kételyeikkel és szeretnének tőlük megszabadulni.

2021. január 30.

5. A VILÁGMINDENSÉG URA

„Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?” (Máté 16,13)

Amikor megpillantották feltámadt Urukát, a tanítványok meglepődve hallgatták szinte elképesztő szavait: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön!” (Máté 28,18) Azzal az állítással lép hozzájuk, hogy mennyen és földön minden hatalom az Övé. Már nem csak helyi hatalommal, hanem minden hatalommal rendelkezik. Jézus itt azt állítja, hogy a világmindenség Ura. Jézusnak ez a legerőteljesebb kijelentése a hatalmával kapcsolatban; megdöbbentő, erős és hatalmas. Jézus már nem szelíd és gyengéd, hanem olyan, mint aki az összes hatalommal rendelkezik.

A Sínai-hegyen Jézus Izraelnek mennydörgés révén jelentkezett, hogy kiemelve előttük erejét és hatalmát. Jézus megismétli a jelenetet, és utasítás ad az újtestamentumi egyháza számára. A nagy parancsot nem a „közönséges” Jézus adja, hanem az a Jézus, akié „minden hatalom” mennyen és földön. Az Ige sehol nem mutatja be Jézust olyan tekintélyes módon, mint e nagy utasításkor. Már ez is elég ahhoz, hogy különös fontossággal kiemelve. Ezért nem szabad félvállról venni. Ez nem csak egy a sok a parancs közül, amelyeket Jézus adott, hanem egy olyan parancs, amely az

össze többit magába foglalja. Nem hallgatni az utasításra azt jelenti, nem hallgatni Jézusra, aki a Világmindenség Urának hatalmával rendelkezik. Ne merészeljünk nem engedelmeskedni Jézus parancsának, mert övé a legfőbb hatalom.

Az adventisták állítják, hogy ők a Maradék, amely megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét (Jelenések 12,17). Ez egy merész kijelentés, mert sokkal többet jelent, mint megtartani a szombatot. Azt is magába foglalja, hogy teljesítjük a nagy megbízatást. Nem lehetünk a maradék egyház, amely megtartja Isten parancsolatait, de engedetlen Jézus nagy parancsának – nagy megbízásának.

Miután kijelenti, hogy övé minden hatalom, Jézus isteni utasítást ad: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Máté 28,19). Ez egy hihetetlen-lehetetlen parancs. A tizenegy szegény, félig hívő, félig kételkedő ember hogyan is remélhette volna, hogy bármikor megvalósíthatja e nagyszerű tervet – minden népeket tanítvánnyá tenni? Ez csak a mindenható Jézus erejével sikerülhetett.

Ez a parancs összezavarta az első tanítványokat. Hogyan lehet tanítványokká tenni a különféle népeket? Ma, kétezer év után, az egyház számára ez a feladat még nagyobbnak tűnik. Ám az itt adott parancs elválaszthatatlanul összefügg a mindenható Jézussal. Csak az Ő hatalmának köszönhetően valósítható meg. Mivel Jézus a világmindenség legfőbb Ura, a tanítványok szabadon elindulhatnak a világba, hogy hirdessék a feltámadt Krisztust, és hogy minden népeket az Ő tanítványává tegyenek.

A feladat alapja mélyen Jézus Krisztus isteni természetében gyökerezik, aki az Ég és a Föld mindenható Ura. A keresztényi munkálkodás okát a népek között csak úgy érthetjük meg, ha szem előtt tartjuk a feltámadt Urunkat, aki legyőzte a halált. A feladathoz kapcsolódik még az igaz gondolat, hogy ugyanez a Jézus biztosítja az erőt és az eszközöket a tanítványaira bízott feladat elvégzéséhez. Ezért is ígéri az utasítás végén, hogy velük lesz a világ végezetéig (20. vers). Az ígéretet, hogy velük lesz, azon népek miatt adta nekik, akiket meg kell nyerniük tanítványokul. Ez az ígéret nem arra vonatkozik, hogy mindenek ellenére, mindenképpen velük lesz, hanem hogy a feladat végzésében fogja támogatni őket – mindvégig. Brunner ismét megjegyzi:

„A közvetlen szövegösszefüggésben Jézus ígérete, hogy mindvégig a tanítványaival lesz, azokhoz szól, akik másokat is tanítványokká tesznek. Nem volna becsületes, ha azt mondanánk a Máté evangéliumának nagy utasításáról, hogy Jézus jelenlétének külön ígérete minden keresztényhez

szól, mert nem úgy adatott, ahogy néha mondani szoktuk: 'bármilyen történeten is'. Feltételhez köttetett – missziós munkát végző keresztények kapták ezt az ígéretet."

A tanítványoknak nem kellett csak úgy, kimenniük a világba; azért mehettek a világba, mert Krisztusnak minden népeken hatalma van. Ezért ma sem kell munkába menni Annak a jelenléte nélkül, Akié minden hatalom. A nagy parancs tartalmazza még a Szentlélek ígéretét, amely pünkösdkor teljességgel kitöltetett rájuk.

2021. február 6.

6. CSODÁK, JELEK, ÉS A NAGY PARANCS

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak (16,18). Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16,17-18)

A Márk evangéliumában feljegyzett nagy parancsban Jézus megfeddi a kételkedő tanítványokat, majd utasítja őket, hogy hirdessék az evangéliumot minden teremtésnek. Nem a saját hatalmát hangsúlyozza, ahogy azt Máté evangélistánál olvastuk, Márk szerint, Jézus kijelentette, hogy hatalmat ad a tanítványoknak, amíg neki dolgoznak, és hatalmukat jelek fogják alátámasztani. Márk evangéliumában is jelen van a gondolat, hogy Jézus a tanítványokkal lesz, és felkészíti őket, hogy a rájuk bízott feladatot az Ő erejével végezzék, ne emberi erővel.

Mi, adventisták, kicsit félünk a jelektől és a csodáktól. Tudjuk, hogy ezen a téren a sátán képes sok mindent utánozni. De nem tagadhatjuk a tényt, hogy Isten Igéjének hirdetését jelek és csodák követik. Márk evangéliumában Jézus erre világosan rámutat. Ellen White is állította, hogy a jelek és a csodák mindennapos események lesznek, amikor Isten népére kitöltetik a kései eső.

Nem mellőzhetjük a csodákat, bár nem a csodákra támaszkodunk, de arra vigyáznunk kell, hogy ne mellőzzük a jelek és csodák jelenlétét, amely annak alátámasztása, hogy a Szentlélek munkálkodik az Úr gyülekezetében. Itt nem a hittétel helyességéről van szó, a jelekkel és csodákkal ellentétben. Ha helyesen tanítunk, de nincs Szentlelkünk, az adventizmus nem Jézus igaz egyháza. A jelekkel és csodákkal bővelkedő egyházak, amelyek nem tanítanak helyesen, ugyancsak nem lehetnek Jézus igaz egyháza. Ami az egyház valóságát alátámasztja, az a jelek és csodák

meg a Szentlélek erejének jelenléte a helyes bibliai tanítás mellett. Bárcsak mindkettővel rendelkeznék!

Lukács evangéliuma is tartalmaz ígéretet: „És íme, én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígértét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel” (Lukács 24,49). A szinoptikus evangéliumok mind ugyanazt a gondolatot tartalmazzák a nagy utasítással kapcsolatban – a Szentlélek ereje lehetővé teszi a feltámadt Urunk megbízásának elvégzését. A Szentlélek ereje tulajdonképpen annyira fontos volt a feladat eredményes elvégzéséhez, hogy Jézus külön megkérte őket, hogy várják meg a Szentlélek megérkezését, és akkor az Ő erejével induljanak a világba.

2021. február 13.

7. AZ ÚJTESTAMENTUMI EGYHÁZ MEGSZERVEZÉSÉNEK ELVE, 1. RÉSZ

„Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.” (Máté 5,13)

A nagy utasítás valóban nagyon különbözött a hajdan Izraelnek adott utasítástól. Izrael feladata az volt, hogy olyan közösséget létesítsen, amelyben a másokról való gondoskodás az igaz Istenre mutatna. Isten Izraelt a népek útkeresztveződésére helyezte, ahol minden népek megismerkedhetnek az igaz Istennel. Az Izraelnek adott utasításokkal ellentétben, Krisztus az új Izraelt elküldi a népekhez. Ez mutat rá az alapvető különbségre Izrael és az egyház küldetését illetően. Jézus gyülekezetét nem az ótestamentumi mintára szervezték meg, hanem egy teljesen más módon. A krisztusi megbízás elvégzésének céljából szervezték meg, amely: tanítványokká tenni a népeket. A gyülekezetek, amelyek ezt a nagy utasítást követik, úgy szervezkedjenek, hogy megvalósíthassák Krisztus nagy utasítását. Ez állandó felülvizsgálatot igényel, mert sokszor megtörténik, hogy amit kezdetben tesznek a krisztusi feladat elvégzése érdekében, később mégsem szolgálja annak előmenetelét.

Sok gyülekezet megszervezi manapság a műsorokat az saját imaházában, és várja, hogy az emberek eljöjjenek az utasításokért. Ez ótestamentumi felfogás. A gyülekezet legyen egy összegyűlt közösség, amely Krisztus tanújaként fog állni a világ előtt. A mindenható Jézus megbízta

az egyházat, hogy „menjetek”. Csakis akkor, amikor sóként behatol a világba, válhat a nagy parancsot teljesítő egyházzá. Az adventista egyház jól össze tudja tartani a hívőket, de alig van sejtelme arról, hogyan szórhatja őket szét a világban. Mi értjük az „erős vár” képét, de nem értjük, hogyan lehet az egyház „só”. Ezzel most nem azt akarom mondani, hogy nincs szükség az „egybegyűlt” gyülekezetre, az egységes egyházra, – de a nagy utasítás elvégzéséhez ez vajmi kevés. Olyan egyházzá kell válnunk, amely „szétszóratott” a világban.

Sok adventista tudja, miként tartható össze a gyülekezet. Meghívják barátait a gyülekezeti összejövetelekre, az evangéliumi sorozatokra, és más tevékenységekre a helyi gyülekezetben. Ez rendben van, de nem ez a teljes, Jézustól kapott kép. A gyülekezet nem épület, hanem emberek. Ezért ahol az emberek vannak, ott van a gyülekezet. Hétfőn gyülekezet lehet az irodában, a gyárban, a rekreációs központban. Amikor a hívők barátkoznak a világiakkal a munkahelyen, a szabadidőközpontban, akkor válnak széthintett gyülekezetté. A nagy parancsot elvégző gyülekezetnek úgy kell nevelnie a hívőket, hogy gyülekezet legyenek a munkahelyen és a játékban is.

8. szombat, 2011. február 20.

8. AZ ÚJTESTAMENTUMI EGYHÁZ MEGSZERVEZÉSÉNEK ELVE, 2. RÉSZ

„Hanem menjetek inkább Izráel házának eltévelyedett juhaihoz.”
(Máté 10,6)

Túl rég óta tartjuk elválasztva a gyülekezettől a munkát és a szórakozást. Ideje összezsugorolnunk. Már nem az ótestamentumi minta szerint élünk. Nem várhatjuk, hogy az emberek jöjjenek hozzánk. Jézus parancsa teljesen ellentétes az ótestamentumi előírásokkal – arra szólít bennünket, hogy menjünk a világba, és tegyük tanítványokká az embereket. A gyülekezetek többé már nem az ótestamentumi előírások szerint viselkednek, hanem a nagy parancs mintája szerint. Ideje átírányítanunk a gyülekezeteket az újtestamentumi alapokra.

Vannak, akik úgy vélik, hogy a „tegyetek tanítványokká” kifejezést kell inkább hangsúlyozni, és nem azt, hogy „menjetek”. Ez jól hangzik, de tény az, hogy a bibliaszövegben a hangsúly mégis a „menjetek” szón van, nem a „tegyetek tanítványokká” kifejezésen. Ez nem csökkenti a tanítványok

toborzásának célját; de mindezt a „menjetek” folyamat lezajlása alatt kell elvégezni, nem a gyülekezetben ülve várni, hogy megjelenjenek az emberek, ahogy az ótestamentumi időben volt. A könyvben világosan rámutatnak a végső célra, hogy az embereket tanítványokká tegyék. Az egyház azonban nem elégedhet meg azzal, hogy ül, és ápolja az embereket, akikből tanítványokat farag. Jézus felszólítása világos: a gyülekezetnek mennie kell, és útközben másokat tanítványokká tennie.

A nagy utasítás célja valójában a szétszórótt gyülekezet létrehozása, mint uralkodó gyülekezetforma, és nem az az állapot, amelyben az „összegyűjtött” gyülekezet a domináns. Ez nem jelenti azt, hogy nincs szükség az egybegyűjtött gyülekezetre, hanem, hogy ne ez legyen az elsődleges formája. A nagy utasítást követő egyház a világban sokéнт szétszórótt egyház. A szétszóródás folyamata közben pedig az a dolgunk, hogy tanítványokat toborozzunk azon társadalom emberei között, amelyben szétszóródtunk.

Az egyház mindig hajlamos volt arra, hogy elégedett legyen a munkával, amit elvégzett – és ne menjen tovább. Jézus nem tudott erőteljesebb parancsot adni ennél a megbízatásnál. Követeli, hogy a tanítványai „elmenjenek”. Ezt az erőteljes utasítást háromszor találjuk meg az evangéliumokban (Márk 2,11; Máté 11,4; 28,7). Ezekben az esetekben az embereket arra utasítják, hogy menjenek valahova. Úgy is fordíthatnánk, hogy „indulj!”⁷ Mivel Krisztus a mi feltámadt Urunk, ezért nekünk, mint a tanítványainak, be kell lépniünk a társadalomba, és meg kell találnunk az emberekkel való kapcsolatteremtés lehetőségeit; azokkal az emberekkel, akik még nem kerültek összeköttetésbe Jézussal.

Ez nem oly parancs, amit Jézus tanítványai elhanyagolhatnának. Jézus nem kéri őket, hogy menjenek a népek közé, hanem parancsolja nekik, és éppen emiatt sürgős. Más versek arra mutatnak, hogy várniuk kellett, míg erőt nyertek, de ez a várakozás korlátolt, tíznapos várakozás volt. Jött a pünkösöd, lejött a Szentlélek, s az egyház erőt nyert a munka elvégzéséhez. Többé nem kellett, és nem kell várni. A pünkösödkor elnyert erőhöz teljességgel hozzáférhetnek a tanítványok. A nagy utasítás sürgős elvégzése indítja az egyházat arra, hogy bekapcsolódjon a krisztusi parancs elvégzésének munkájába.

2021. február 27.

9. A HÁROMSZOROS KRISZTUSI PARANCS

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (János 14,15)

Krisztus parancsba adta, hogy tegyük tanítványokká az embereket, hogy kereszteljük meg őket, és hogy tanítsuk meg őket mindarra, amit mi is parancsba kaptunk. A feladat nincs elvégezve addig, amíg mind a három szakasza nincs megvalósítva. Az egyház akkor állíthatja, hogy végzi a megbízatását, ha követi e hármas tételt. Mindháromat a „menjetek” folyamat alatt kell elvégezni. Amikor az egyház szétszóródik az emberek között, akkor tanítványokat toboroz, megkereszteli őket, és megtanítja őket. Ezért az egyház, amely megkereszteli az embereket, de nem teszi őket Krisztus követőivé és nem tanítja meg őket, engedetlen egyház. Ha valamely egyház az embereket tanítványokká teszi, de nem kereszteli meg őket, engedetlen Krisztus iránt. Ha valamely egyház megtanítja őket Krisztus parancsolataira, de nem teszi az embereket tanítványokká és nem kereszteli meg őket, engedetlen Krisztus iránt. Sőt, még ha valamely egyház tanítványokká teszi az embereket és meg is kereszteli őket, de nem tanítja meg őket Krisztus parancsolataira, az is engedetlen Krisztus iránt. A mi Urunk parancsa oly világos, hogy nem lehet félreérteni, mégis az egyik legjobban félreértett parancs a modern kereszténység körében. Az egyház tragikusan hanyagolja a nagy parancs végrehajtását, nem azért, mert nem hirdeti hűségesen az evangéliumot, vagy, mert nem kereszteli meg az embereket, hanem legjobban azért, mert nem találja abszolút szükségesnek mindhárom rész hűséges elvégzését.

A kereszténység ideje alatt az egyház mindig hangsúlyozta valamelyiket e három dimenzió közül, és csak néha esett meg, hogy mindhárom dimenziót egyformán fontosnak tartotta. Évek hosszú során senki sem gondolkodott a tanítványságról, meg a tanításról. De csakis mindhárom dimenzió – tanítványképzés, keresztség, tanítás – egyforma hangsúlyozásával végezhetjük el a nagy megbízatást.

10. A LÉLEK EREJE A MEGBÍZATÁS ELVÉGZÉSÉHEZ

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljön reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” (ApCsel 1,8)

A missziós tízperc keretében, az egész negyedévben arról beszélünk, hogy az egyház legfőbb feladata a nagy utasítás – a feltámadt Krisztussal kapcsolatos esemény. A feladat elvégzéséhez szükséges erőnek attól kell származnia, akit Krisztus azzal a céllal küldött el, hogy képessé tegye az egyházat feladatának elvégzésére – ez a Szentlélek. A Szentlélek dolga, hogy bizonyosságot tegyen Krisztusról, ezért a Szentlélek annak ad erőt, akit Krisztus állított fel. A nagy parancs magába foglalja az erőt kölcsönző Szentlélekről szóló ígéretet. A pünkösöd volt az első beteljesedése és kitöltése a Szentléleknek, a krisztusi feladat elvégzése érdekében. Ugyanebből a célból kapja az egyház ma is a Szentlelket. A krisztusi feladat tehát a nagy parancsban gyökerezik, nem pedig a Szentlélek pünkösdi kiárasztásában, ahogy némely pünkösdi hívők állítják. A pünkösdi esemény a nagy utasítás tekintélye nélkül teljesen értelmetlen volna. Az egyháznak, mint Isten hittérítő népének a feladata a nagy parancson alapul. Az egyház ereje, amellyel megvalósítja a nagy megbízatást, a Szentlélekről szóló ígéreten alapul, amelyet magában a nagy parancsban, vagy megbízatásban találunk, és amelynek első kitöltésére pünkösdkor került sor.

A nagy parancs a feltámadt Krisztus hatalmán alapul, amely a tanítványokat arra kötelezi, hogy másokat is tanítványokká tegyenek, hogy megkereszteljék őket, és folytassák a tanítványok tanítását – világszerte. Ahhoz, hogy a tanítványok megvalósíthassák e célt, megígérte, hogy velük lesz a hittérítő munkában, majd ígéretét a Szentlélek pünkösdsz napi kitöltésével teljesítette. Ezért a pünkösöd a nagy parancson alapul, és arra szolgál, hogy az egyházat képessé tegye feladatának elvégzésére. A nagy megbízatáson van a hangsúly, aztán jön a pünkösöd.

Ezért egy adventista sohasem lehet tagja a pünkösddiek csoportjainak. A Szentlélek a nagy parancs elvégzésére adatott. A Szentlélek önmagában nem lehet cél – Ő a feltámadt Krisztusnak szolgál, képessé téve az ő Testét a nagy parancsba adott munka elvégzésére. A Szentlélek sohasem jön Krisztus és az Ő Szava előtt – Ő csak bizonyosságot tehet Krisztusról.

E vita célja nem a Szentlélek szerepének lekicsinylése, hanem hogy az Őt megillető helyre tegyük. Az adventizmust manapság az a veszély fenyegeti, hogy megpróbálják megengedni a Szentléleknek, hogy rámutasson, mi a helyes a feladatban és a gyakorlatban. Így hamis lélek munkálkodása veszélyeinek teszik ki magukat. A jelen levő lelket Isten Szavával kell megvizsgálni. Csakis akkor lehetünk biztosak, ha a teológiánkat és a gyakorlatunkat állandóan Isten Igéje általi vizsgálatnak vetjük alá. Amikor Isten Igéje alátámasztja a Lélek hitelességét, Ő, a mai egyházban, megvalósíthatja a krisztusi feladatot, ahogy azt a nagy parancsban találjuk.

Jézus igaz egyházának ma tehát a nagy parancs egyházának kell lennie – olyan egyháznak, mely komolyan elvégzi a megbízatását. Ha a nagy parancson alapul alapul, élete és munkája e nagy parancs, azaz létezésének oka körül forog. Éppen ezek alapján, Jézus igaz egyházának ma Jézus igazi missziós népének kell lennie minden népek között.

2021. március 13.

11. HOGYAN ÉRTELMEZTE JÉZUS A TANÍTVÁNYSÁGOT

„Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban néktek támasztván, elküldte őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből (más fordítás szerint: gonoszságaitokból)” (ApCsel 3,26)

A tanítvány szó a görög mathetes szó fordítása. Görögországban keletkezett, és azt a személyt jelölték vele, aki elméleti és gyakorlati tudásszerzés végett követte a tanítóját. Az Új Testamentumban valamely személlyel való teljes összefüggés jelölésére használják. Tanuló lenni – újtestamentumi szóhasználat szerint azt jelenti: úgy élni, hogy kapcsolatban vagyunk azzal, aki tanít bennünket. Az állandó kapcsolat révén a tanuló egyre többet megtud az adott személyről, és egyre jobban alkalmazkodik hozzá. Ez a szó tehát nem foglal magába hirtelen változásokat, mert tanítvánnyá válni egy lassú, állandó folyamat.

A tanítvány fogalom effajta értelmezése, tehát amilyen az újtestamentumi időszakban volt, segít jobban megérteni a nagy parancsban felsoroltakat: tanítványok, keresztelés, tanítás. Tanítványnak lenni tehát magába foglalja az adott személy elsődleges döntését, hogy követi a tanítóját, majd a tekintélyének elfogadását, hogy tanulhasson tőle. Ameddig egy személy

tanítvány, addig nem tudhat mindent, mert állandóan tanul. Tehát az embertől az várható el a keresztség előtt, hogy elfogadja Krisztus tekintélyét, kész legyen életét Krisztushoz alkalmazni, és kész legyen állandóan tanulni, amíg csak az Ő hatalma alatt él.

A tanítvány szó inkább emlékeztet a tanító körül ülő diákok jelenetére, mint az oltár előtt térdelő bűnbánók képeire; inkább az oktatási folyamatra, mint az evangélista-válságra, inkább az iskolára, mint az ébredésre. E szó prózai jellegzetessége alapjába véve azt mondja: „Dolgozatok az emberekkel egy ideig, és tanítsátok meg őket Jézussal kapcsolatban.” Csak a Teremtő végezhet el olyan nagy munkát, mint amilyen a megtérítés, meggyerés, bűnbánatra vagy döntéshozatalra ösztönzés – az Ővé „minden hatalom”. A tanítványok megtehetik, megteszik és meg fogják tenni azt a keveset, hogy másokat „tanítványokká tegyenek” – azaz időt fognak tölteni az emberekkel, mert meggyőződtek arról, hogy az Úr, előbb vagy később, feléleszti szívükben a vágyat, hogy megkeresztelkedjenek.

Brunner a „tanítvány” szót sok evangéliumi feladattal összekapcsolva magyarázza. Ha úgy van, ahogy Brunner hiszi, hogy Krisztushoz jönni Isten műve, akkor emberek nem tudnak rávenni más embereket, hogy higgyenek Krisztusban. Csak annyit tehetnek, hogy iskolai légkört alakítanak ki, amelyben az emberek megismerik Krisztust és az Ő Szavát. Ilyen légkörben juthatnak el a Krisztusba vetett hitig. Ezt a lépést Krisztus élete és tanítása megismerésének köszönhetően tudják megtenni, nem pedig a keresztyénység mivoltának felületes megismerésével. A tanítvány fogalmának ilyen értelmezése egy tanítványképző, oktatási folyamatot foglal magába és nem csupán a jelenlegi érzéseken alapul.

Brunner továbbá rámutat arra, hogy mit jelent tanítványnak lenni. Különbséget tesz a keresztség előtti és utáni, tanítványsági folyamat között. A „tanítványképzés” ige (matheteusate) imperatívusz alakja teljes körű missziófelelősséget foglal magába. A szövegben található két participium „megkeresztelvén” és „tanítván” (figyeljük meg a strukturális hasonlóságokat: baptizontesz és didaszkontesz) különlegesen szépen kiemeli a tanítványképzés két gyakorlati célját. Első a keresztség, amely a missziómunka célja, ezután a tanítás, amely tanulási folyamatot feltételez. ...A tanítványképzés első célját a keresztséggel éri el, de a tanítványképző folyamat folytatódik további tudáselmélyítéssel. Így a Nagy Parancs rámutat a keresztyéneknek a kezdeményezés eszközére (keresztség) és a további munka eszközére (a Jézusról szóló tanítás). Ezek az érvek alapján úgy tűnik, hogy a tanítványképzés mindkét dolgot magába foglalja: a

kezdeti munkát, de ugyanakkor a tanítvány életében folyó további növekedést is.

2021. március 20.

12. TANÍTVÁNNYÁ VÁLÁS, 1. RÉSZ

„Nem följebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő háznépét?” (Mát 10,24-25)

A Nagy Parancs arra mutat, hogy Jézus célja a tanítványok toborzása. Hogy valaki megkeresztelkedjen, tanítvánnyá kell válnia; hogy fejlőd-hessen, tovább kell őt tanítani. Az embereket akkor kell megkeresztelni, amikor a tanulás első fázisának végéhez értek. Ekkor már tanítványok, még ha nem is elég érettek. Ezért javasolja Jézus, hogy kereszteljük meg őket – ezeket a tanítványokká vált embereket –, és tanítsuk őket tovább, összhangban a folyamatos tanítványság módszerével. Ezeket tartva szem előtt megvizsgáljuk, mit mondott Jézus arról, hogyan válhat valaki tanítvánnyá. Jézus e kijelentéseket tartotta szem előtt, amikor a követőit azzal bízta meg, hogy szerezzenek tanítványokat. A kijelentések, amelyeket megvizsgálunk, rámutatnak arra, mit tartott Jézus szükségesnek a tanítvánnyá váláshoz. Ő itt a kezdetleges tanítvánnyá válásról szól, amelyre a keresztség előtt van szükség, nem pedig a keresztség utáni tanítványságról, a továbbtanulásról. Az első szövegrész, amely arról szól, mit jelent Jézus tanítványává válni, a Máté 10,24.25-ben található:

„Nem följebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, és a szolga, mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő háznépét?”

Ez a részlet rámutat arra, hogy aki tanítvánnyá lesz, olyan kapcsolatot létesít, amelyben a Tanítójától tanul. A tanítvány olyan személy, aki kész tanulni – azaz, tanítható. Ez a taníthatóság lelkülete egy fontos feltétel annál a személynél, aki Jézus tanítványaként meg fog keresztelkedni.

Ez a vers még arra is rámutat, hogy aki Jézus tanítványává lesz, az felkészül arra, hogy úgy bánjanak vele, mint a Tanítójával (Jézussal) bántak: nem értették meg, üldözték. Amikor az emberek hinni kezdenek Krisztusban, nehezen tűrik a hitüket érintő kísértéseket. Ahogy ez az igehely is mutatja: azért hogy a tanítvány képes legyen ellenállni a támadásoknak, muszáj neki, még mielőtt tanítvánnyá válik, elérnie a Krisztusba

vetett hit alapvető érettségi fokát. Ezért a tanítványképzés evangéliumi folyamatában támogatni kell az emberek hitbeli érettségre való eljutását, hogy elviselhessék az üldözéseket és a gúnyt. Ez nagyon fontos volt az első keresztyéneknél, akik közül sokan életüket veszítették, röviddel az után, hogy életüket átadták Krisztusnak.

Ezek szerint a tanítványképzés a Krisztusnak való komoly átadást igényeli, valamint tanulékony lelkületet. Ez általában nem akkor történik, amikor valaki bűnősként imádkozik, hanem a keresztyéni hitben való meghatározott növekedés eredményeként jelentkezik, úgy hogy nem csak alávetette magát az Úrnak, hanem elkezdte megtanulni azt, hogy életét Krisztusra bízhatja.

2021. március 27.

13. TANÍTVÁNNYÁ VÁLÁS, 2. RÉSZ

„Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom... Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14,26.27.33)

Ebben a szövegben azt olvassuk, hogy Jézust nagy tömeg követte (25. vers). Ha Jézus hitt az emberek tömeges megtérésébe, akkor a tömeghez intézett szavai nagyon alkalmatlanok és elbátortalanítók voltak. Árat kell fizetnünk azért, hogy Jézust követhessük. Jézus nem kíván félig-meddig követőket, hanem olyan embereket, akik teljességgel átadták neki magukat. Akik úgy döntenek, hogy a tanítványaivá válnak, azért, hogy követhessék Őt, készeknek kell lenniük mindent elhagyni, beleértve otthonukat, családjukat, rokonaikat, gazdagságukat és társadalmi rangjukat, hogy.

Jézus nem akarta elfogadni a tömeget úgy, hogy közben ne figyelt volna az odaszentesítésükre. Sőt, amikor a gazdag ifjú odajött hozzá, még őt is elbátortalanította, mert teljes átadást várt tőle, még mielőtt a tanítványává vált volna. Jézus számára a tanítvánnyá válás előfeltétele a Neki való teljes odaszentesítés, és a készség, hogy Ő érte mindent feladjon.

Tanítvánnyá lenni, mondja Krisztus, azt jelenti, „felvenni a keresztyét”. Figyeljük meg, hogy nem az mondja az „én keresztyemet” hanem az „ő (saját) keresztyét”. A legnagyobb bűnözőket a legnagyobb gonoszság miatt volt szokás keresztyékre feszíteni, s ilyenkor arra kényszerítették az elítéltet,

hogy maga vigye a kereszjtét az elrendelt helyig. A társadalom általában gyűlölte és megvetette őket. A keresztet hordani tehát azt jelenti, azt, amit Jézus tett kereszthordozás közben – morgolódás és önsajnálát nélkül eltérni a barátok, a rokonok, stb. haragját és megvetését, és szelíden elviselni a csúfolódást. A tanítványnak késznek kell lennie felvenni az ő „kereszjtét”. Így személyes kapcsolata van Krisztussal, és része a szenvedéseiben. Nincs ennél nagyobb megtiszteltetés.

A vallás, amit Krisztus kínál, amikor az embereket meghívja, hogy legyenek a tanítványai, nem a kényelem és önkedvezés vallása, hanem a kereszthordozásé. Ez nem jelenti azt, hogy a Krisztus tanítványává vált keresztény komor, mogorva arccal fogja leélni az életét, hanem hogy örömet talál a bajokban és nehézségekben, amely a Krisztussal való kapcsolatának az eredménye, mert előnynek tartja, hogy szenvedhet érte. Krisztus nem ígér kényelmes és könnyű evilági életet, de belső békét és boldogságot ígér. Ennek elérése végett, Jézus tanítványa boldogan viseli a „kereszjtét”.

Jézusnak ez a kijelentése, a tanítványképzés kezdetéről, inkább az odaszentelődést hangsúlyozza, mint az elméleti tudást. Tanítvánnyá válni a Krisztusnak való teljes és tökéletes átadást igényli, nem csupán a tanítások elfogadását. Nem azt akarom mondani, hogy az alapvető igazságok ismerete a keresztség előtt nem lenne fontos, hanem hogy a tanok ismeretének el kell vezetnie az embereket, a Krisztusnak, mint Személynek való teljes átadáshoz. Senki sem adja át magát egy ismeretlen személynek. A tanok megértésének, e szövegösszefüggés értelmében, támogatnia kell az új hívőket abban, hogy megismerjék Jézust, és teljesen, tökéletesen neki szenteljék magukat.

II. negyedév

2021. április 3.

1. TANÍTVÁNNYÁ VÁLÁS, 3. RÉSZ

„Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyosan az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (János 8,31-32.)

Ebben a versben Jézus azokhoz fordul, akik már hisznek Benne. Elmondja nekik, hogy nem elég csupán a hit. Tanítványának lenni azt jelenti, állandóan tartani magukat a Tanító tanításához. Ez egy tartós folyamat, és nem csak a Krisztushoz való első közeledés.

Jézus megígérte, hogy a tanításának állandó követése az igazság megismeréséhez fog vezetni. János feljegyezte Jézus későbbi kijelentését, miszerint Ő maga az igazság (János 14,6). Tehát aki Jézus tanítványává akar válni, annak meg kell ismernie Jézust, aki életének végső igazságává válik. Ezt úgy érhetjük el az evangéliumi munkában, hogy a Krisztushoz közeledő személynek, még mielőtt tanítvánnyá válik, bemutatjuk Krisztus alapvető üzenetét. Ezek szerint a tanítvány az, aki engedelmes Jézusnak – megtartja a parancsolatait. Kétségtelen, hogy Jézus parancsolatait a Jézus iránt érzett szeretet miatt tartja meg, nem azért mert Jézus követeli, vagy, mert kötelességének tartja. Ez is rámutat a Jézussal való szoros kapcsolata, amely a tanulás alapja, a Jézus tanításához való engedelmességére, amely a kapcsolatuk külső gyümölcse. Ha ez a külső gyümölcs hiányzik, ez arra vall, hogy az adott személy nem lett tanítvánnyá.

Tanítvány az, aki hallja Jézus hívását, és csatlakozik Hozzá. A héber nyelvben a tanítvány szó mélyebb értelmű, mint a görögben. A görögök számára a tanítvány diák volt, vagy inas. Az Új Testamentumban mindenképpen teljes odaszentelődést jelent. Ez a tanítványképzésnél a taníthatóság hangsúlyozásából látható.

2021. április 10.

2. TANÍTVÁNNYÁ VÁLÁS, 4. RÉSZ

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13,34-35.)

A szeretet tökéletes és biztos mutatója a tanítványságnak. Akkor mondhatjátok valakiről, hogy tanítvány, ha úgy tud szeretni, mint Jézus – feltétel nélkül. Ez nem jelenti azt, hogy a szeretet tökéletes, hanem, hogy annak életében, aki a tanítványa, Jézus szeretetének kell meglátszódnia, legalább egy icipici kis agapénak. Jézus ezzel teszi lehetővé számunkra a tanítás leellenőrzését. Ha a Nagy Parancs azt mondja nekünk, hogy tegyünk tanítványokká másokat, akkor olyan keresztyének létrehozása, akiknek a szívében nem él Krisztus szeretete, a Krisztus evangéliumának téves tolmácsolását jelenti.

Az első egyház a hihetetlen sikerét nem annyira a helyes módszereknek köszönheti, mint inkább a következetes bizonyágtevésnek, azzal, hogy életükben világosan megmutatták a tanításokat, ahogy azt Jézus is bemutatta a saját életével. Szomorú az, ha tömegeket hozunk be az egyházba, holott nincs világos bizonyítékunk a tanulási időről. Így megy tönkre az egyház természetes bizonyágtevése, és gyengül a keresztyénség. Jézus utasítása, amelyet egyházának adott a tanítványképzésről, úgy néz ki, mintha a bizonyágtevést hanyagoló gyülekezet fejlődésének meggátolására adatott volna. Jézus szeretne tömegeket megnyerni, de az „igazi”, és nem a mesterséges keresztyénség révén.

Figyeljünk csak fel a János 15,8-ra: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim”. A Krisztussal való kapcsolat mindig gyümölcsöző. A gyümölcs a kapcsolat elkerülhetetlen eredménye. Miután elkerülhetetlen, ha nincs gyümölcs, nem alakult ki a tanítványság. Ez is Jézus egyik ellenőrző módszere az egyház számára, hogy meglássuk, ki lett az Ő tanítványává. Annak ugye gyümölcsöt kell teremnie. És melyik ez a gyümölcs? Valaki talán azt mondaná, hogy a Lélek gyümölcseről van szó, amelyről Pál apostol írt a Galatabeliéknek. Jézus azonban Pál apostol előtt élt és tanított. A szövegösszefüggésben Jézus úgy beszél magáról, mint szőlőtőről, a tanítványairól, mint szőlővesszőkről. A szőlővessző feladata a gyümölcs-termés, mivel a szőlőtőről táplálkozik. Ellenkező esetben lemetszik.

Mintha a szöveg szövegösszefüggése a feladatot hivatott volna megértetni. A keresztény, aki nem terem gyümölcsöt más tanítványok toborzásával, nem is tanítvány. Ezek szerint, nem lehet Jézus követője az, aki nem beszél másoknak Jézusról. A tanítványoknak nem csak beszélniük kell, hanem tanítványokat toborozniuk; különben nem tarthatók tanítványoknak. Jézus tanítványai meghívják másokat, hogy váljanak egy életre Jézus tanítványaivá. Jézus szeretné, hogy sok gyümölcsöt teremjünk; ez nem egy véletlen megtérő egyszeri esete.

2021. április 17.

3. A TANÍTVÁNYSÁG ÉS A MISSZIÓS MUNKA, 1. RÉSZ

„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” (Ésaiás 60,1)

A Biblia arra tanít bennünket, hogy mialatt az emberek tanítványokká válnak, az alatt az idő alatt nekik maguknak is meg kell tanulniuk, hogyan nyerhetik meg a lelkeket. Ha az emberek megnyerése Jézus számára elválaszthatatlan része a tanulásnak, akkor a missziós munkának magába kell foglalnia a lelkek megnyeréséről szóló tanítást? Ellenkező esetben az emberek úgy lépnek be az egyházba, hogy önmagukat átadták Krisztusnak, de életük hátralevő részét úgy élik le, hogy maguknak szolgálnak, és nem másoknak. Az elhangzottak teljes alkalmazása érdekében az egyháznak az új hívőket azonnal tanítania kell, hogy a képességeikkel összhangban: szolgálni tudjanak.

Ennek megvalósításához a helyi gyülekezet szintjén, tevékenységi felépítésre van szükség. Ez azt jelenti, hogy az egyházhoz csatlakozó hívők felfedezték adottságaikat, és ezzel összhangban megtalálták helyüket a szolgálatban. Szomorú helyzet áll elő, amikor olyan hívőkből alapít az egyház gyülekezetet, akik nem váltak tanítványokká. Ezért alig van közöttük valaki, aki részt vesz valamilyen szolgálatban. Az idő múlásával egyre nehezebb lesz őket tanítani. Sokkal könnyebben kezdünk az új hívőkkel, ha megváltoztatjuk az evangéliumi munkát, melynek folytán mindenki, aki csatlakozik az egyházhoz, már tudja, hogy meg kell találnia helyét a szolgálatban.

A meghívásban, hogy valaki váljon Jézus tanítványává, benne van a felhívás, hogy váljon gyümölcsstermő kereszténnyé. Ilyen értelemben

jelenti ki Jézus, hogy nincs keresztényi tanulás, ha az adott személy nem kapcsolódik be a tanítványképzésbe. Ez összefügg a Nagy Parancssal, ahogy már láttuk is, Jézus elvárja a követőitől, hogy menjenek és másokat is tegyenek tanítványokká. Az lenne a jó, ha minden tanítvány újabb tanítványok lelki atyja/anyja, később nagypapa/nagyanyja, majd dédapja/dédanyja lenne.

Minden igaz tanítvány Isten országába misszionáriusként születik bele. Ebben az értelemben a megtérés: a „nem nép”-nek az Istent szolgáló néppé való átalakulása, amely tevékeny és hasznos tagja a Krisztus testének.

2021. április 24.

4. A TANÍTVÁNYSÁG ÉS A MISSZIÓS MUNKA, 2. RÉSZ

„És amiket tőlem hallottál sok bizonyság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.” (2Tim 2,2)

A teljes megtérés, bibliai értelemben, egy háromszakaszos folyamat, amely magába foglalja: (1) megtérést Istenhez a Jézus Krisztusban, (2) megtérést az egyházhoz, azaz Krisztus testéhez, és (3) megtérést a világért végzett munkához, amelyért Krisztus meghalt.

Ez rámutat arra, hogy az evangelizálási módszereinkben és az egyház leendő tagjainak felkészítésében az új tanítványoknak elegendő adatot (tananyagot) kell adnunk, és megengedni nekik, hogy új élményeket szerezzenek, és elkezdhessék a tanítványok toborzását. Ez a folyamat legyen a kezdeti felhívás részé a kereszténnyé válásban. Nem hívhatunk meg valakit tanítványnak, anélkül, hogy ne kérnénk meg, toborozzon ő is tanítványokat. Ez viszont a megtérés folyamatosságára mutat, s nem a hívásra való gyors válaszadásra, hogy fogadja el Krisztust és keresztelkedjen meg.

A tanítványságról szóló bibliaversek áttanulmányozásával megtudjuk, hogy Jézus szerint mit jelent tanítvánnyá válni:

1. A tanítvány az, aki kész elviselni az üldözést és a csúfolódást – Krisztusért. Az ilyen személy már kész tanulni, és mindig tanítható.

2. A tanítvány az, aki teljes odaadással szolgálja Krisztust, mint Urát, kész Krisztusért mindenről lemondani – vagyonról, családról, barátokról és bármi másról.

3. A tanítvány az, aki megérti és cselekszi Krisztus tanításának alapjait.

4. A tanítvány az, aki megmutatja, hogy életében, a Krisztussal való összeköttetésének köszönhetően, jelen van az agapé szeretet.

5. A tanítvány az, aki gyümölcsöt terem, azzal, hogy másokat Krisztus tanítványaivá tesz.

Ha a felsorolt öt pont azt mutatja, mit ért Krisztus a tanítvány szó alatt, akkor a Nagy Parancs, hogy másokat tanítványokká tegyünk, azt jelenti, hogy a tanítványok, ha elfogadják ezt a módszert, olyan embereket támasztanak, akik elfogadják ezt az öt pontot, és megmutatják az életükben. Azoknál, akik tanítványokká lesznek, a hit komoly fejlődése tapasztalható. Erre nem egy éjszaka alatt kerül sor. Ehhez idő kell, és ezt a gondolatot foglalja magába a tanítvány szó, amely körülírja azt, amit Jézus vár el az egyháztól.

2021. május 1.

5. A TANÍTVÁNYSÁG ÉS A KERESZTSÉG

„Akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élnénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?” (Róma 6,2-3)

Jézus utasítása szerint az embereket előbb meg kell tanítanunk, utána meg kell keresztelnünk Krisztus testében, amelyet az Új Testamentum világosan Jézus gyülekezetének nevez. Ilyen értelemben nem lehet megkeresztelkedni, de nem tartozni az egyházhoz. A tagság előfeltétele a kezdeti tanítás, ahogy Jézus meghatározta, és ez a világos teológiai alap a hívő keresztségéhez. Ezért a keresztelendők tudják, hogy olyan kapcsolatot létesítettek Krisztussal, amely révén a tanítványaivá váltak.

Minden gyülekezet számára jobb a szolid növekedés, amely lépést tart a tanítványképzéssel, mint az olcsón kapott növekedés alapos megtérés nélkül. Az egyháznak tudnia kell, hogy a nagy megbízás célja a tanítványképzés, és nem az egyház taglétszámának növelése. Akik viszont tanítványokká váltak, azonnal meg kell őket keresztelni, ha az egyház hű akar maradni a megbízásához. Az újtestamentumi példákból azt látjuk, hogy az emberek, miután elfogadták az eredeti tanítást, megkeresztelkedtek és elfogadták Jézust életük Urának. Két példát is találunk rá: az etióp udvarnok és a filippibeli börtönőr. Ezek a példák azt mutatják, hogy a keresztség nem az idő kérdése volt, hanem a Jézushoz, mint Úrhoz való alapos megtérés kérdése.

Nem azt akarjuk mondani, hogy az embereknek a keresztség előtt tökéletesekké kell válniuk, se nem arra szólítunk fel benneteket, hogy kereszteljétek meg az embereket, még mielőtt tanítványokká válnak. Ellenkezőleg, kiemeljük, hogy a krisztusi megbízatás akkor teljesül, amikor az egyház követi annak előírásait, aki azt parancsolta nekünk, hogy másokat tanítványokká tegyünk. Ez azt jelenti, hogy akiket megkeresztelünk, azoknak teljesíteniük kell a tanulási idő első fázisának feltételeit, ahogy Krisztus megkövetelte.

Meg kell értenünk, hogy a keresztség több mint a bűnök megbocsátásának jelképe. Kétséget kizárva ezt is magába foglalja, ám az Ige még ennél is többet ért alatta. Erős újtestamentumi bizonyítékok vannak arra vonatkozólag, hogy a keresztség egyben a hívők szolgálatra való felszentelésének a jelképe is. Az Új Testamentum erős bizonyítékokat mutat be a keresztség és a szolgálatra való felszentelés összetartozását illetően, azért, hogy ezzel mutasson rá az új hívők szolgálatba való bevezetésére. Hogy összhangban legyen a missziós feladatról szóló újtestamentumi tanítással, szükség lesz arra, hogy az egyház, a minden szentek papságába való kézzrátételes bevezetését ma úgy fogadja el, mint a keresztyénségbe való bevezetést. Ha viszont a keresztség bevezetés a szolgálatba, ahogy ezt Krisztus keresztsége is jelképezte, akkor a tanítványképzésnek, amelyet a keresztség előtt kell elvégezni, fel kell készítenie az embereket a Krisztus szolgálatába való belépésre. Ez már magában kizárja a gyors keresztséget Krisztus Megváltóként való elfogadását követően. A keresztelendőnek fel kell készülnie arra, hogy elfogadja Krisztus szolgálatát, ahogy a hívők is, akiket már begyűjtött az Ő egyházába.

2021. május 8.

6. A TANÍTVÁNYSÁG ÉS AZ IGAZSÁG MEGISMERÉSÉBEN VALÓ NÖVEKEDÉS

„Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” (Máté 22,29)

A Nagy Parancs szerint az egyház nem csak azért létezik, hogy másokat tanítvánnyá tegyen és megkereszteljen, hanem hogy a megtérés és a keresztség után is folytassa a tanítást. A nagy utasítás megvalósításának részeként az embereket olyan környezetbe kell helyezni, ahol Jézus min-

den tanítását megismerhetik, és ahol tovább fejleszthetik Vele a kapcsolatukat.

Adventistákként több időt kell töltenünk a hívők közösségének ápolásával, ugyanakkor nem szabad elhanyagolnunk a krisztusi tanok megismerését és ismertetését. Mivel ez is a Nagy Parancs része. Ezzel Jézus a tanítványképzés szükségességét fejezte ki, azok részéről, akik eleget tesznek a Parancsnak. Ezért azoknak, akik tanítvánnyá váltak és megkeresztelkedtek, kulcsfontosságú ellenőrzőpontja a Krisztus iránti állandó engedelmességük. Akik tanítványokként megkeresztelkedtek, azok életében változások láthatók. Másmilyenek lesznek.

Csak miután az egyház visszatér a tanítványság bibliai szemléletéhez, akkor válhat csupán a Nagy Parancs igaz és hű elvégzőjévé. Nekünk, adventistáknak, akik azt állítjuk, hogy a parancsolatok megtartói vagyunk, a legfontosabb, hogy azok is maradjunk és igyekezzünk jobban eleget tenni a krisztusi utasításnak, a nagy megbízásnak.

2021. május 15.

7. A SZENTLÉLEK ÉS A FELADAT

„És velük összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, melyet úgymond, hallottatok tőlem.” (ApCsel 1,4)

Az újtestamentumi időszak a nagy megbízás szavaival kezdődik, amelyek Jézus tanítványainak fülében visszhangzottak. Buzgóságukban alig várták, hogy eleget tegyenek a Mester utasításának. A következő tíz napot a megígért Szentlélekre várva töltötték el, aki által majd képessé válnak feladatuk elvégzésére. Ez a várakozás nem végződött csalódással. Tíz nap múlva, pünkösdkor, nagy esemény történt, és az egyház elkezdte végezni a megbízását.

Jézus arra utasította a tanítványait, hogy várják meg a Szentlélek kitöltését. Némelyek úgy vélik, hogy az egyháznak ma is meg kell várnia a Szentlélek kitöltését, mielőtt munkához lát. Ennek az a következménye, hogy sok gyülekezet a várakozással tölti idejét, s nem megy el a népekhez. Ellenben a várakozás, amelyre Jézus utasította őket, egyedülálló eset volt, és csak a tanítványokra vonatkozott. Ennek a várakozásnak a pünkösd-i esemény volt a jutalma. Többé már nincs szükség várakozni. Ma már a „Szentlélek korszakában” élünk. A Szentlélek kitöltetett. Minden hívő elnyerheti. Amint az emberek Krisztus tanítványaivá válnak, a Szentlélek

ereje a rendelkezésükre áll, és segít nekik abban, hogy hitükről bizonysgot tegyenek.

Néha fennállhat a szükséglet, hogy egy-egy gyülekezetnek várakoznia kell a Szentlélekre, de ez csak azért van, mert túlságosan eltávolodtunk attól, Aki felkészíthet bennünket a szolgálatra. Talán ismét olyan állapotba kell kerülnünk, amikor képesek leszünk felkészülni a Szentlélek e célból való elnyerésére. Ellenben, ennek nem az az oka, hogy Isten nem akarja nekünk adni a szolgálat Lelkét, hanem az, hogy képtelenek vagyunk megengedni a Szentléleknek, hogy felhasználjon bennünket a Lélektől átitatott szolgálatra.

2021. május 22.

8. KORAI ÉS KÉSŐI ESŐ

„Akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek.” (ApCsel 2,41)

Jól ismerjük a „korai és késői eső” kifejezést. Ez a kifejezés a palesztinai paraszti életből vált ismertté. A korai eső október végére, november elejére esik, és előkészíti a talajt a magvetéshez. A késői eső március végére, április elejére esik – s ez segíti elő a mag beérését. Sok adventista azonban elfelejtette, hogy a korai és késő eső közötti időszak esős időszak. Tehát időközben is állandóan vannak esőzések. Ha ezt a hasonlatot követjük, megértjük, hogy ma a Szentlélek „esős időszakában” élünk. A krisztusi megbízás végzése közben a Szentlélek állandóan a rendelkezésünkre áll. Ezért nem kell várnunk a Szentlélek kitöltésére, ahogy a tanítványok tették. A Szentlélek már kitöltetett. Hogy lelkeket nyerjünk meg Krisztusnak, csak annyit kell tennünk, hogy a rendelkezésükre állunk, és eszközök leszünk, akik által a Szentlélek kitöltetik.

A Szentlélek kitöltetésének, a felsőszobában, Jézus üzenetének azonnali hirdetése volt az eredménye, tanítványtoborzás és tanítványképzés céljával. Kézzelfogható eredménynek a háromezer megtért ember mondható. Ez viszont Jézus három és fél éves tanítása eredményének tudható be. A Szentlélek hatására ez a mag bő termést hozott.

Pünkösdkor a lelki adományok is kitöltettek – különösen a nyelvadományok. E lelki adomány segítségével az első egyház elkezdhetette a tanítványok toborzását minden népből, amelyek akkor Jeruzsálemben jelen voltak. A Lélek adományait akkor tudjuk helyesen értelmezni, ha a

pünkösdi eseményre gondolunk, a pünkösdi eseményt meg akkor értjük meg, ha szem előtt tartjuk a Nagy Parancsot. Ezért is kapott az egyház lelki adományokat, különösen a nyelvek adományát, hogy elvégezhesse a megbízását, és tanítványokká tegye az embereket. A lelki adományok más célú felhasználása a velük való visszaélést jelenti.

2021. május 29.

9. ÜLDÖZÉSEK ÉS A FELADAT VÉGREHAJTÁSA

„Amazok annak okáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az igét.” („Aki pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét.” Ref. Ford.) (ApCsel 8,4)

Jézus azt mondta, hogy a tanítványok toborzásának munkáját Jeruzsálemben kell elkezdni, majd minden népre kiterjeszteni. Az első pár évben a tanítványok ehhez a tervhez tartották magukat. Ekkor feltűnt az a veszély, hogy a fiatal egyház egy újabb zsidó közösséggé váljon, és ne adja át az általános üzenetet más népeknek. A Jeruzsálemben felállított erős alappal a Szentlélek már elküldheti őket más népekhez, hogy azokat is tanítványokká tegyék.

„Az az üldözés, amely a jeruzsálemi gyülekezetre szakadt, serkentőleg hatott az evangelizálás munkájára. Az Ige hirdetése nagy eredménnyel járt és már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek el ott. Nem teljesítik az Üdvözítő parancsát, hogy az egész világon széjjeljárva hirdessék az evangéliumot. Megfeledeztek arról, hogy a gonosz ellen a legjobb védekezés: a támadás. Így jutottak arra a gondolatra, hogy legfontosabb feladatuk: a jeruzsálemi gyülekezet megvédelmezése az ellenség támadásaival szemben. Ahelyett, hogy arra buzdították volna az újonnan megtérteket, hogy vigyék az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, beleestek abba a hibába, amelybe mindenki belesik, ha megelégszik a már elért eredménnyel és többre nem vágyik. Isten azért engedte meg az üldözést, hogy képviselői szétszóródjanak mindenfelé, ahol másokért munkálkodhatnak. Amikor tehát elűzték a hívőket Jeruzsálemből, széjjeljártak és „hirdették az igét” (Apostolok története, 72)

A Jeruzsálemben keletkezett üldözés a kereszténység gyors terjedéséhez vezetett a különféle népek között. Pál apostol hihetetlen szolgálata révén gyorsan terjedni kezdett a kereszténység a különféle vidékeken. Mielőtt megvizsgáljuk, hogyan szolgált Pál apostol a népeknek, foglal-

kozzunk egy kicsit az újtestamentumi gyülekezettel. Új látszik, hogy az újtestamentumi gyülekezetet csupán egy cél érdekelte – teljesíteni a krisztusi megbízást. Ettől a céltől senki és semmi sem tudta őket eltántorítani:

„Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden mást háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki és országa építésén dolgozzanak.” (Apostolok története, 33)

2021. június 5.

10. AZ EGYHÁZ LÉTEZÉSÉNEK OKA

„De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” (Máté 16,18)

Az apostolok cselekedetei feltárják előttünk, hogy az újtestamentumi gyülekezet felismerte a létezésének okát: más népeket tanítványokká tenni. Az első gyülekezet számára nem volt ennél fontosabb. Az első gyülekezetet valójában nem is tudjuk megérteni, ha elváltasztkuk őt a feladattal kapcsolatos tudatától. Ez magába foglal mindent, amit tettek, mert a gyülekezet kizárólag azért létezett, hogy elvégezze az Úrtól kapott nagy megbízatást, hogy más népeket tanítványokká tegyen.

Feltehetjük a kérdést, hogy manapság hogyan állíthatja egy egyház azt, hogy Jézus gyülekezete (egyháza), amikor nem kapcsolódott be a Krisztustól kapott feladat elvégzésébe, amit Ő világosan tanítványképzésként határozott meg. Amikor az egyház elveszti létezésének okát, társas klub lehet, de Jézus Krisztus gyülekezete (egyháza) nem. Csak az az egyház, amely őszintén igyekszik más népek közül tanítványokat toborozni, állíthatja magáról, hogy a Krisztus által alapított egyházhoz tartozik, amelynek az a célja, hogy tanítványokká tegye a népeket.

„Mindenki, aki elfogadja Jézus Krisztust személy Urának és Megváltójának, erősen kell vágyakoznia arra, hogy mások is megismerjék Őt; és örvendeznie kell, amikor szaporodik azoknak a száma, akik ugyanerre vágnak. Amikor nincs meg ez a vágy és ez az öröm, fel kell tennünk a kérdést, talán valami nem jól működik a gyülekezeti élet középpontjában.”

Mivel sok gyülekezet manapság nem olyan tüzes, missziós lelkületű, mint az első gyülekezet, valami komoly tévedés csúszott be. Az a téves,

hogy nincs jelen a hittérítő (missziós) gondolkodásmód. A feladatra való összpontosítást az egyháznak ma ismét fel kell élesztenie, ha hű akar maradni a Mesterétől kapott feladatához. Az egyháznak ismételten hozzá kell fognia ahhoz, hogy másokat tanítványokká tegyen. Tehát el kell gondolkodnia minden tettéről, és szüntelen a Krisztustól kapott feladatára kell összpontosítania. Van Engen üzenete ma minden adventista gyülekezetre vonatkoztatható:

„Mindaz, ami az egyházon belül történik, a külvilágra való kihatás nélkül, nem a feladat elvégzése.”

„Ellenben, amit túl gyakran elfelejtünk: nincs értelme annak, hogy Krisztus tanítványai a helyi gyülekezet keretén belül hirdessék az Igét. Az igehirdetés csak akkor eredményes, ha szántszándékkal azok felé irányul, akik még nem fogadták el Jézust Uruknek.”

„A gyülekezet nem lehet teljesen Krisztus teste, Isten népe, ha nem végez szolgálatot a világ felé.”

2021. június 12.

11. GYÜLEKEZET A VILÁGBAN

„Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa.“ (Máté 10,7)

A gyülekezetek többsége manapság a legtöbb időt azzal tölti, hogy azoknak szolgál, akik már a Test tagjai, akik már rég tanítványok. Mivel nem lettek rá megtanítva a tanulás ideje alatt, a hívők nem készültek fel arra, hogy elmenjenek a világba és tanítványokká tegyék az embereket. Számukra nagy különbség van a gyülekezet világa és a „kinti világ” között, ahol dolgoznak. Az első gyülekezet számára azonban ez a két világ egybeforrt, mert nem az „egybegyűlt” gyülekezetet tartották fontosnak. Számukra a gyülekezet lényege a világban való szétszórás volt (amit a só jelképez) a tanítványok toborzásának feladatával a középpontban.

A hittérítő lelkületű újtestamentumi gyülekezet célja a feladat elvégzése volt, ma viszont, úgy látszik, leggyakoribb az a célkitűzés, hogy a gyülekezet megmaradjon szentnek. Ennek az a következménye, hogy a legtöbb gyülekezet a legtöbb idejét, erejét képességét és pénzét arra pazarolja, hogy „fennmaradjon”. Isten szándéka, hogy az egyház állandóan növekedjen, hogy kijárjon a kőfal mögötti világba, amelynek nagy szüksége van a megmentő üzenetre. Jézus arra szólít bennünket, hogy mondjunk le a kényelmünkről, a biztonságunkról, lépjünk ki a gyülekezeteinkből,

és azon legyünk, hogy megnyerjük azokat, akik még nem ismerik Jézus Krisztust. Ahogy Jézus is otthagya a menny biztonságot, hogy megmentsen bennünket, így ma minket, az Ő tanítványait, is arra kér, hagyjuk el kényelmes gyülekezeteink biztonságát, és vigyük el Krisztust az imaház falain kívül eső, valós világba.

Kétséget kizárva, a mai gyülekezeteken eluralkodott a „gettós” gondolkodás. Ezért a hívők elégedetten játszanak „gyülekezetet”, miközben kint ég a világ. A keresztények egyházi légkörben élnek. A barátaink is itt, a gyülekezet „biztonságában” élnek. Szabadidős tevékenységeik is a gyülekezethez kapcsolódnak, az imaházon belüli műsorok is csak értük vannak. A modern „tanítvány” ügyesen elkülönítette a világban végzett munkáját a Krisztusért végzendő munkától. Ezért, átlagba véve, a keresztény hétközi életében nincs jelen a hittérítő tevékenység.

A hétköznapi munka és a gyülekezet elválasztásával a keresztény alig lehet hatással a világra. Akik meg kint vannak, lemondtak az egyházzól, mert szerintük annak semmi köze a mai, valós élethez – a régi időkből maradt ránk. Ez természetes következménye annak a ténynek, hogy a mai egyház elhanyagolja Krisztustól rábízott feladatát. A gyülekezetek, amelyeknek a feladatra kellene összpontosítaniuk, magukra összpontosítanak, ezért nem tapasztalható növekedés. Kent Hunter jegyezte fel:

„A növekedés elmaradásakor a baj nem az isteni megbízatással van, hanem a hívők mulasztásaival. Amikor egy élő test – a gyülekezet – nem egészséges és nem növekszik, ez azért van, mert a hívők nem követik a Mestert (a Tanítót). Elfelejtették követni a Mesterük akaratát... Szerencsére lehet bűnbánatot tartani. A gyülekezet (egyház) elkezdhet növekedni, amikor Isten népe felel, és követi a Parancsot.”

2021. június 19.

12. AZ ENGEDELMES EGYHÁZ

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek.” (Jelenések 14,6)

Az adventista egyház mindig azt állította, hogy Isten maradék gyülekezete, mivel megtartja Isten parancsolatait. Pontos-e az állítás, hogy egy egyházat nem tarthatunk maradéknak, ha nem tartja meg Isten minden parancsolatát? Akkor ez azt jelenti, hogy az egyháznak, amely Isten Maradéka akar lenni, vállalnia kell a Nagy Parancsot, amely azt követeli

tőle, hogy az embereket Krisztus tanítványává tegye. Az egyházat, amely nem így tesz, nem nevezhetjük maradék egyháznak. Az engedetlen egyháznak bánkódnia kell a Nagy Parancs iránti mulasztása miatt. Talán az adventista gyülekezeteknek fel kell tenniük a kérdést, hogy hűen végzik-e a megbízatást? Ha nem, akkor talán meg kellene bánniuk az engedetlenséget? Már túl sok idő eltelt ahhoz, hogy az egyház még mindig laodiceai langymelegségben éljen, mialatt a világ a pusztulás felé rohan. Ideje komoly bűnbánatot tartanunk a mulasztásaink miatt – amiért elhanyagoltuk Jézus vágyát, hogy a népeket a tanítványává tegyük.

A mai egyháznak arra van szüksége, hogy újfent átélje a feladatának élményét, amely az első egyházat arra indította, hogy az embereket tanítványokká tegye – a Nagy Parancs elvégzésére összpontosító feladat élményét. Az egyháznak ma nem az elveszettek megmentésére vonatkozó tanokkal kell foglalkoznia, hanem olyan tanokkal, amelyek célja a tanítványképzés. Az egyház feladata nem csak az örömuzenet hirdetése, hanem az elveszettek Krisztushoz vezetése és tanítványokká tévése – igazi bibliai értelemben. Az első egyház nem csak kereste az elveszetteket, hanem meg is találta. Az egyház azért növekedett és fejlődött oly erőteljesen, mert vállalta annak felelősségét, hogy megkeresse az elveszetteket, és tanítványokká tegye őket.

2021. június 26.

AZ EGYHÁZ ÉS A KULTÚRA, 1. RÉSZ

„Mert én, noha mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájjá tettem, hogy a többséget megnyerjem. És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; a törvény nélkül valóknak törvénytőlkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg.” (1Kor 9,19-22)

A kultúrabeli különbséggel először az ApCsel 6-ban találkozunk, nem sokkal a pünkösd után, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. Érdekes, hogy nem a héber, hanem a görög közösség panaszkodott. Miért? A héber közösség az első keresztényekből állt, a görög közösség már egy későbbi csoport volt. Habár mindkét csoport egy helyen élt, kulturális különbségek uralkodtak köztük.

A legérdekesebb példát arra, ahogyan a kezdeti egyház kulturálisan alkalmazkodott az evangéliumot elfogadó népcsoportokhoz, a jeruzsálemi gyűlés jelenti (ApCsel 15). A zsidó gyökerekből kinövő kereszténység hirtelen elterjedése, amit különösen Pál apostolnak a pogányok között végzett szolgálatának köszönhetünk, sok nem zsidó keresztényi közösség létrejöttét eredményezte. Követelni kell-e ezektől a közösségektől a héber szokások követését? Más szóval: a pogányoknak előbb zsidókká kell-e lenniük, hogy kereszténnyé válhassanak?

Hogy válaszolni tudjon erre a kérdésre, az egyháznak előbb azt kell tisztáznia, hogy mi is lényegében a kereszténység, és mi az, ami kultúrához kötődik az ő keresztényi meglátásában. Minden gyülekezet számára a legnehezebb elválasztani a kultúrát a lényegtől. Az ApCsel 15 azt bizonyítja, hogy az egyháznak ezt sikerült elválasztania. De nagyon nehéz volt a szokásokat a különféle kultúrákhoz alkalmazniuk, hogy közben ne tartsák elesésnek a hitvallás lényegétől. Ennek eredményeként a tanítványok elszaporodtak az egész római birodalom területén; a kereszténység megszűnt zsidó közösség lenni, mivel a pogányságból megtértek száma hamarosan jóval felülmúlta a zsidóságból megtértek számát.

Így érte meg az adventizmus is az egyház nemzetközi kiterjedését. Mivel a XIX. században amerikai kezdettel rendelkezett, világszerte könnyű volt hozzáadni az észak-amerikai kultúra ízét az adventizmus fejlődéséhez. Ám ahogyan az adventizmus világszerte fejlődésnek indult, a különféle országokban a hitünk különféle kulturális kifejeződést kapott. Bizonyos hívők nehezen tudták felfogni a kulturális különbségeket az adventisták között a világ különféle tájain. Gyakran elvárjuk, hogy úgy viselkedjenek, mint mi.

Amikor az adventizmus rokonságba került a különféle kultúrákkal, és a vezetést mindenütt átvették a „hazaiak”, az egyház sokkal gyorsabban kezdett fejlődni, mint amikor még az észak-amerikai vezetés alatt állt. Az adventizmussal az történt, ami az első egyházzal; ismételten előtérbe került, hogy az egyház akkor fejlődik a legjobban, amikor a „hazaiak” vezetése alatt áll, és a helyi kultúrához alkalmazkodik.

— III. negyedév —

2021. július 3.

1. AZ EGYHÁZ ÉS A KULTÚRA, 2. RÉSZ

„Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy részestárs legyek abban.”
(1Kor 9,23)

Amikor az adventizmus alkalmazkodott a különféle kultúrákhoz, világszerte kifejlődtek az adventizmus kulturális kifejeződései. Ezért különböznek gyülekezetenként az istentiszteleti formák. Ez sok adventistát zavar, és ezt a hittől való elesésként tolmácsolják. Az első keresztények is hasonló gondokkal küzdöttek. Ám meg kell tanulniuk, hogy a kultúrát megkülönböztessék a hit lényegétől, mert ha ezt nem teszik meg, akkor gátolják az egyház növekedését.

Az újtestamentumi gyülekezet csak akkor válhatott nemzetközivé, amely minden népeket tanítványokká tesz, amikor a kereszténységen belül megengedte a különféle kultúrák kifejeződését. A kereszténység különféle kulturális kifejeződése abszolút szükséges a nagy parancs teljesítéséhez. Az egyháznak azonban nem szabad követnie az elesett kultúrát olyan szándékkal, hogy azt a kereszténységhez alkalmazza. Mivel minden kultúra bűnfoltos, az észak-amerikai angolszász kultúrát is beleértve, az egyháznak néha nehéz eldöntenie, hogy egy-egy kultúrában mi elfogadható, és mi nem. A hívők nagy része hajlamos arra, hogy az elfogadhatóságot a domináns kultúra definíciója szerint határozza meg. De bibliailag, az egyedüli igaz mérték Isten Szava lehet csupán. A kultúrát csak az Ige elveivel való összhangja alapján fogadhatjuk, vagy vethetjük el.

Kell lennie egy objektív mércének, amellyel megmérjük, hogy egy kultúra elfogadható, vagy nem. Az adventisták számára ez a mérce a Biblia. Azonban a Szentírás is a közel-keleti kultúra szemszögéből mutatkozik

be. Ezért kell felkutatnunk a bibliai elveket, hogy meghatározhassuk, mit fogadhatunk el az adott kultúrából. Ne feledjük el, hogy minden kultúra bűnfoltos. Az egyház, amely megtalálta helyét egy adott kultúrában, meg tudja különböztetni az adott kultúra kifejeződését attól, amit az Ige fontosnak tart.

Ez azt jelenti, hogy az ilyen egyház nem fogja megváltoztatni a Szentírás alapvető üzenetét, hanem úgy mutatja be, hogy az emberek, akiket meg akar nyerni, megértsék. Például, a XX. század végi adventizmus nem használja azt a profetikus időnapárt, amelyet a milleristák és az első adventisták használtak. Ez a fekete-fehér, sok képet tartalmazó időnapárt a mai társadalomban értelmetlen. Helyette videót használunk, számítógépet, és hasonló eszközöket – olyan módszereket, amelyek az üzenetet erről a naptárról átközvetítik a modern embernek. A korszerű technika segítségével az üzenetünk bemutatása a mai társadalom kultúrájában világosabbnak tűnik.

2021. július 10.

2. AZ EGYHÁZ ÉS A KULTÚRA, 3. RÉSZ

„Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. Újbort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az újbort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad.” (Mát 9,16-17)

Némely gyülekezetek, a mai társadalomra jellemző hatalmas változások ellenére sem változtatnak a feladatvégzésük módszerén. Csak a régi módszert hajlandók alkalmazni, ezért minden más módszer „bevetését”, kivéve azt, amelyet a pionírok alkalmaztak, elesésnek tartanak. A mai gyülekezetek olyan kifejezőmódok miatt akadékoskodnak, amelyeket a módszertan területéről vettek át, és az igaz hit vizsgájává tettek. Ilyen álláspontok gátolják a gyülekezetet abban, hogy behatoljon a társadalomba. Az üzeneten sohasem szabad változtatni, hisz „örökkévaló üzenet”, de annak hirdetési módját mindig alkalmazni kell a különféle csoportokhoz, akiket megpróbálunk megnyerni. Ezt nevezzük az egyház kulturális alkalmazkodásának. Pál apostol is világosan rámutatott arra, hogy az egyháznak muszáj a kultúra szerint alkalmazkodnia, ha valóban el akarja érni az embereket a világ minden kultúrájában.

„Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgáljává tettem, hogy a többséget megnyerjem. És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; A törvény nélkül valóknak törvénytől valóvá, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtléneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy részestárs legyek abban.” (1Kor 9,19-23)

Pál munkamódszere az volt, hogy alkalmazta az evangéliumot a különféle kultúrájú emberekhez, akiket megnyerni igyekezett. Pál változtatni tudott a munkamódszeren az üzenet megváltoztatása nélkül. Nem egyezkedett a kereszténység alapjait illetően az emberek megnyerése érdekében, de jól megértette a semleges kultúrájú részeket, ezért az igehirdetését úgy alakította, hogy az hatással legyen a meghatározott kultúrában élő emberek elméjére. Pál apostol szerint, minden munkamódszert, amely nem változtatott az üzenet (evangélium) alapjain, fel lehetett és kellett használni az elveszettek megmentésére.

A mai egyház számára hasznos lehetne a „próféta meglátás”, hogy tudja, mely keresztényi gyakorlat kulturálisan elfogadható. Az egyháznak állandóan küzdenie kell e kérdést illetően, és egy időben igyekezzen alkalmazkodni a kulturális kifejeződésekhez, amelyeket el akar érni. Ez a nehezebbik része a dolognak. Éppen az attól való félelem miatt válik valamely gyülekezet kulturálisan alkalmatlanná, hogy esetleg kompromittálja a hitet valamely kultúrához való alkalmazkodásával. Ezért kitartóan kell próbálgatnia alkalmazkodni az adott nép kultúrájához, úgy, hogy közben a hit alapjai érintetlenek maradjanak.

2021. július 17.

3. ELLEN G. WHITE ÉS A VÁLTOZÁSOK, 1. RÉSZ.

„Annak okáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásnak igájával.” (Gal 5,1)

Ellen G. White ugyanazt a felhívást intézi a mai egyházhoz, mint Pál apostol, a maga korában. Habár kitartott az evangélium változtathatlansága mellett, Ellen White állandóan arra ösztönözte az egyház tagjait,

hogy találjanak újabb és újabb módszereket az emberek megnyerésére. Figyeljük meg néhány nagyon komoly kijelentését:

„Korunk városaiban, amelyek annyira vonzóak és kényeztetőek, az emberek érdeklődését nem tudjuk felkelteni a szokásos igyekezettel... Különös igyekezetet fektessetek a tömegek figyelmének felkeltésére... Használjatok fel minden elképzelhető módszert arra, hogy világosan és határozottan tárhassátok fel az igazságot.

A célunk elérésének módjai és eszközei nem mindig egyformák. Használjuk értelmünket és megítélésünket... A különböző emberek megmentése érdekében különféle módszereket kell alkalmaznunk. Erre valóban szükség van. El kell fogadnunk az újabb módszereket.

Egyik missziós területtől a másikig haladva, a körülmények új terveket és új módszereket fognak felkínálni. Az új munkásokkal, akik a munkának szentelik magukat, új gondolatok is jelentkeznek. Amikor az Úrtól segítséget kérnek, Ő jelentkezni fog nekik. Terveket kapnak, amelyeket maga az Úr gondolt ki.

Az egyházszervezetnek... nem szabad előírnia a pontos munkamódszert... Ne alkossatok szűk szabályokat; munkánk legyen haladó; hagyjatok teret a jobb módszerek számára.

Ebben a munkában majd bizonyos módszerek különbözni fognak a múltbeli módszerektől, de senki kritikája ne fektessen akadályt az útra. Ne gyakoroljátok az éles kritikát, sem mások munkájának leépítését.”

2021. július 24.

4. ELLEN G. WHITE ÉS A VÁLTOZÁSOK, 2. RÉSZ

„Annak okáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásként az igazsággal.” (Gal 5,1)

Ellen White tehát világosan beszél arról, hogy különféle módszereket kell alkalmazni. És úgy tűnik, ő maga is úgy képzelte el, hogy a hívők majd ellenzik az újabb munkamódszereket, és ezért tanácsolja őket, hogy ne állják útját az új lélekmentési módszereknek. Világosan meg tudta különböztetni az üzenetet a módszertől, sokkal jobban, mint amennyire némely mai gyülekezet képes. Erősen ragaszkodva az adventizmus lényegéhez, arra ösztönözte az egyházat, hogy találjon új módszereket az emberek megmentésére. Vajon a XXI. század eleji egyháznak továbbra is el kell vetnie az ő tanácsait?

A gyülekezeteknek egyidejűleg arra is ügyelniük kell, hogy ne egyezkedjenek a hit tekintetében. A kultúrához alkalmazkodni vágyó gyülekezetek végül annyira hasonlók válnak a környező világhoz, hogy elvesz köztük a különbség. Az ilyen gyülekezetek megszűnnek növekedni, mert az emberek nem látják annak előnyét, hogy hívőkké váljanak. Másfelől azok a gyülekezetek is, amelyek mindig csak a különbségeket hangsúlyozzák, annyira másmilyenek lesznek, hogy már nem lesz mit mondaniuk a világ számára. Ezek a gyülekezetek se fognak növekedni. A Biblia és Ellen White is azt tanácsolja a korszerű adventistáknak, hogy mindkét végletet kerüljék. Az adventizmusnak mindig erősen kell ragaszkodnia a meggyőződéséhez, közben pedig alkalmazkodnia kell azoknak az embereknek a kultúrájához, akiket meg akar menteni.

Az egyháznak, amely az üzenetet valamely kultúrához akarja alkalmazni, jól kell vigyáznia arra, hogy ne azért fogadja el, mert „jól működik”. A kultúrához való alkalmazkodás okainak az első gyülekezet és a nagy utasítás missziós tudatán kell alapulniuk. A nagy parancs megvalósítása érdekében „minden népnél”, kulturálisan összhangba hozott nemzetközi egyházra van szükség. Az egyháznak nem szabad elfogadni valamely kultúrát csak azért, hogy alkalmazkodhasson a mai társadalomhoz. A jelenlegi kulturális alkalmazkodásoknak jórészt semmi közük a missziós feladathoz. A kultúra érzékelésének csak akkor van értelme, ha a krisztusi feladat kereteiben zajlik, ahogy a nagy parancs is kifejti.

A nagy parancsra és az első gyülekezet missziós feladatára való összpontosítás ma is a kultúrához alkalmazkodó egyházat igényeli. A mai egyháznak a teológiai alapot olyan szilárd talajon kell tartania, amilyent Pál apostol tárt elénk az 1Kor 9-ben kifejtett tanításában, az ottani kultúrához alkalmazva.

2021. július 31.

5. A PRÉDIKÁTORTÓL NEM FÜGGŐ TANÍTVÁNYOK

„És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.” (ApCsel 2,42)

Az első gyülekezet nem csak kifejlesztette a kultúrához alkalmazott megközelítést, mivel a nagy parancs megvalósítására törekedett, hanem a fejlődés tervét is elkészítette, amelyet tanítványképzés ötlete köré font,

és nem a vezetőktől függő hívők köré. Az első gyülekezet célja olyan tanítványok toborzása volt, akik otthonosan fogják érezni magukat, akik nem fognak az adott vezetőktől függni, és akik továbbadják másoknak az evangéliumot.

Ez a gondolkodásmód volt jellemző Pál apostol gyülekezetalapítására és általában az egész újszövetségi gyülekezet növekedésére. Pál terve az volt, hogy újabb gyülekezeteket alapítson újabb kulturális közösségekben. Addig maradt az új gyülekezettel, amíg biztos nem volt abban, hogy kiképezte a tanítványokat és a vezetőket, és hogy mindnyájan újabb tanítványok toborzására törekednek. Amikor ezt elérte, Pál apostol elutazott, hogy újabb helyen új gyülekezetet alapítson. Az új gyülekezetek nem függtek tőle, vagy más apostoloktól. Amikor elfogadták az evangéliumot, felhatalmazta őket, hogy folytassák az evangélium hirdetését a saját területükön, vagy azon kívül. Ily módon növekedett az első gyülekezet.

Ha az első egyház azzal a módszerrel akart volna gyülekezeteket alapítani, amellyel ma mi dolgozunk – egy-egy prédikátor kiküldésével, aki az új közösség mellett virraszt – csak gyenge gyülekezeteket kaptak volna, éretlen keresztényekkel, akik nem váltak tanítványokká. De az első egyház nem így cselekedett. Jézus azzal bízta meg az első hívőket, hogy másokat tanítványokká tegyenek. Ezek a tanítványok nem langymeleg megtérők voltak, hanem igaz tanítványok, amilyenek Jézus írta le őket. Ahhoz, hogy valaki tanítvány legyen, önállósítania s függetleníteni kell magát más hívőktől, hogy lelkileg „élő” maradjon. Az újtestamentumi keresztények a lelkiességüket úgy őrizték meg, hogy másokat is tanítványokká tettek. Csak így maradhatott élő a hitük. Ezt Roland Alen is megfigyelte:

„Azok a gyülekezetek, amelyek a legtöbb lelki támogatást kapták, gyengékké, élettelenekké váltak.

„Semmi sem gyengít annyira, mint a megszokás, hogy másoktól függünk olyan dolgokban, amelyeket magunk is elvégezhetünk.”

Az újtestamentumi gyülekezet, de különösen Pál apostol, jól megértették az Alen testvér által is kiemelt problémát, hogy a függőség gyenge keresztényeket nevel. Ám a gyülekezetek többsége éppen a függőség mintája szerint működik. Sok egyházi hivatalnok azért tétovázik, amikor új gyülekezet megalapítását kérvényezik, mert az egyháznak nincs elég pénze arra, hogy minden újabb csoport mellé egy-egy prédikátort alkalmazzon. Az újtestamentumi egyháznak nem voltak ilyen gondjai, mert az új gyülekezetek mellé nem kellett neki prédikátort biztosítani. Az új

gyülekezetek kinevezték a vezetőjüket, akiket maguk tanítottak és képeztek ki, azzal, hogy ezek a vezetők semmiben sem hasonlítottak a mai prédikátorokra. Egyszerű laikusok voltak. A helyi gyülekezet a fizetett prédikátortól függetlenül működött és tevékenykedett. Ha az újtestamenti egyház támogatta volna a fizetett prédikátorok ötletét, növekedésük a nullával lett volna egyenlő.

A korai egyház modelljét fogadták el az első adventisták; az akkori prédikátorok elsősorban az evangélium hirdetéséért és a gyülekezetek alapításáért léteztek. Az első ötven évben nem léteztek „gyülekezeteket vezető” prédikátorok. A helyi vének vezették és gondozták a gyülekezetet, amely a saját területének evangelizálásával foglalkozott. Az adventista papság kezdetben nem volt helyhez kötött, hanem új területeket evangelizált, és új helyeken új gyülekezeteket alapított. Amikor az adventisták elfogadták a függőségi modellt, és prédikátorokat helyeztek a kerületi gyülekezetekbe, a növekedés lecsökkent. Az adventizmus fejlődésének legkülönösebb példája, hogy világszinten egyedül azokon a területeken nem tapasztalható növekedés, ahol elfogadták ezt a függőségi modellt. A világnak azon tájai, ahol az adventisták még mindig a kezdeti egyház modellje szerint működnek, ahol egy prédikátorra húsz gyülekezet is jut, a prédikátor viszont elsősorban az evangéliumi munkával törődik, ma az egyháznövekedés legmagasabb fokán állnak.

2021. augusztus 7.

6. A MEGBÍZHATÓ TANÍTVÁNYOK

„Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként.” (ApCsel 20,20)

Pál apostol, és akik követték a példáját, éppen elég időt töltöttek egy-egy gyülekezettel, ahol tanítványokat képeztek, és a helyi vezetőket tanították. Pál apostol nem küldte a gyülekezeti véneket tanfolyamokra – a saját környezetükben tanította és nevelte őket. A „helyben-tanítás” krisztusi módszerét alkalmazta:

„Megtanított néhányukat, akikkel a legbizalmasabb kapcsolatban állt; mi sok jelentkezőt megtanítunk, aki levizsgázik, majd kinevezzük prédikátornak. Krisztus a vezetőket a nép között tanította, a saját környezetükben, ezért közeli kapcsolatba kerültek Vele, és a néphez tartozó egyedekként szabadon jártak a nép között. Mi a tanítványainkat üvegházban neveljük,

ahol a népük közt való jelenlétüket annyira tönkreteszik, hogy soha többé nem tudnak úgy élni, vagy úgy gondolkodni, mint közülük egy.”

Egyes vezetők félnek egy ilyen tervtől. Félnék, hogy ha nem lesz vezetői ellenőrzés, akkor a téves tanok behúzódnak az egyházba. Ám a mai gyülekezetek, amelyek a prédikátortól függenek, ugyancsak nem ellenállóak a téves tanokat illetően. Még mindig van elesés. Az igazság az, hogy a téves tanok inkább olyan gyülekezetekbe lopják be magukat, akik nem vetették magukat a Krisztustól ránk bízott feladat elvégzésére. Erre a kritikára Alen testvér jól válaszol:

„A nagy téves tanítások az első egyházba nem a hirtelen terjeszkedés miatt lopták be magukat, amely az ismeretlen tanítók munkájának eredményei voltak, hanem a legrégebb gyülekezetekben jelentkeztek, ahol a keresztények már nem igazán foglalkoztak a körülöttük élő pogányokkal.”

Így tehát missziós, teológiai alapon az újtestamentumi egyház prédikátortól független gyülekezeteket alapított. Ennek a nagy parancsot vette alapul. Ez tanítványképzést parancsolt. A tanítványság, ahogy Jézus szavait értelmezték, magába foglalta olyan tanítványok képzését, akik maguk is tanítványokat fognak képezni, és akiknek nem volt szükségük állandó támogatásra és ellenőrzésre. Más szóval, a prédikátoroktól független gyülekezetek létesítésének feladata a nagy parancs megértéséből eredt, mely szerint másokat megbízható tanítványokká kellett tenniük.

A nagy parancs teológiája magába foglalta az első egyháznak azt a gyakorlatias tervét, hogy minden népek között gyülekezeteket alapítson. A nagy parancs szerint nem csak egyszerűen tanítványokká kellett tenni az embereket, hanem ezt minden nép között el kellett végezni. Ezt csak határozott és tervezett gyülekezetalapítási szándékkal tudták elérni. Pál apostol evangéliumi prédikálása a Római birodalom népének, és a tanítványképzése, a nagy parancs teológiájából származott.

2021. augusztus 14.

7. A NAGY PARANCS ÉS AZ ÚJ GYÜLEKEZETEK ALAPÍTÁSA

„És most, atyámfiain, ajánllak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt.” (ApCsel 20,32)

Jézus azt parancsolta a tanítványoknak, hogy tegyék tanítványokká a népeket (ethnos). Az ethnos szó, sokkal átfogóbb jelentésű, mint a magyar kifejezés. Braun ilyen meghatározást ad az ethnos szónak:

„Ethnos, amely az ethos szótöből ered, hagyomány, szokás, vagy egy csoport, egy klán, amelynek közös szokásai vannak; tehát tömeg, társadalom, nép. A népre ezt a szót figuratívan alkalmazzák.”

A nagy parancs elvárja tőlünk, hogy a népek alcsoportjait, főleg az egyszerű embereket, is tanítványokká tegyük. Egy gyülekezet valamely országban vagy városban nem jut el mindenkire. Ezért a nagy parancshoz hű gyülekezet új gyülekezeteket alapít minden etnikai csoport között egészen Jézus eljöveteleig. A régi gyülekezetek hanyatlanak, kihalnak. Az új gyülekezetek frissek és élők. Ha gyülekezetként komolyan eldöntöttük, hogy eleget teszünk a nagy parancsnak, komolyan kell munkálkodnunk az új gyülekezetek alapításán. Bob Logan, a gyülekezetek alapításának szakembere kijelentette:

„Mindenekelőtt ott van az a tény, hogy a nagy parancsot sohasem fogjuk elvégezni, ha nem alapítunk új gyülekezeteket.”

Az új gyülekezetek alapítása valójában minden hittérítő munka célja. Minden gyülekezet célja legyen újabb gyülekezetek alapítása. A nagy parancsal összhangban nagy munkát csak úgy végezhetünk, ha ismét fellendítjük, és első helyre tesszük az új gyülekezetek alapítását, meg, ha ezek az újabb csoportok, gyülekezetek is azon lesznek, hogy maguk is új gyülekezeteket alapítsanak. A gyülekezetek alapításához is azonban új módszerre van szükség – amely a nagy parancson alapul, mely szerint az emberek tanítványokká lesznek, olyan tanítványokká, akik megállnak a prédikátor ápolási törekvései nélkül. Bob Logan olyan növekedésről beszél, amely a „rámenős” gyülekezetalapítási tervektől várható:

„Vegyétek például az almafát. Szabályos elvárás, ha az almafán almát várunk teremni, de ez csak a teljes kép egy része. Az alma valójában a mag csomagolása, amely a végső termést adja – még több almafát. Krisztus teste is az almafához hasonlítható – egyedeket (tanítványokat) nevel, és még több közösséget.”

Evangéliumi munkánk során gyakran az egyedek (tanítványok) begyűjtésére összpontosítunk. Helyette minden leendő tanítványt úgy kell látnunk, mint jövőbeli magot sok más tanítvány begyűjtéséhez. Minden újonnan megtért hívőnek voltaképpen, a teljes, új közösség magvának kell lennie. Azt ajánljuk, hogy hagyjunk fel az eddigi evangéliumi munkánk rövidlátó irányultságával, és meg kell értenünk, hogy olyan

tanítványokat kell képeznünk, akik egyedül fognak tovább szaporodni. Minden új tanítvány lehet újabb száz tanítvány magja.

2021. augusztus 21.

8. A STABIL TANÍTVÁNYOK

„Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben.” (Eféz 3,16)

Az első egyház minden erejét e feladat elvégzésébe fektette – tanítványokká tenni másokat új gyülekezetek alapítás által újabb népcsoportok között. Az első egyházban minden új tanítvány újabb tanítványokat toborzott. Ez nem a papságra korlátozott munka volt; az egyszerű hívők tevékenysége volt. Az első egyház nem a talpraesett prédikátorok, hanem a megszentelt hívők miatt növekedett, akik Jézus eredeti tanítványaivá lettek. A tanítás ilyen szerepe elsősorban azt a törekvést támogatta, hogy elvégezzék Krisztus utasítását. Mivel a gyülekezetek és a tanítványok a prédikátoroktól való függetlenség ötletével lettek kiképezve, az átfogó tanítást, amelyet a papság adott az új hívőnek vagy az új gyülekezetnek, azzal az elgondolással adta át neki, hogy majd hamarosan úgyis megáll a saját lábán. Függetlenség érdekében tanulmányoztak, mi meg gyakran úgy tanítjuk a hívőket, hogy a prédikátortól függjenek.

Az első egyház teológiai értelmezésében jelen volt a gondolat, hogy minden keresztény bekapcsolódik a szolgálatba. Ez a felfogás a nagy parancsból eredt, amely azt az elvárást tolmácsolta, hogy minden tanítványnak más tanítványok képzésében kell foglalatoskodnia. Nem olyan gyülekezeteket alapítottak, amelyben a papság dominált, hanem az újtestamentumi keresztények – engedelmeskedve a nagy parancsnak – olyan gyülekezeteket létesítettek, amelyben a hívők domináltak. A fizetésért dolgozó papság állandóan terjesztette az egyházat újabb és újabb területeken, de az egyház kiterjesztésének felelőssége olyan területeken, ahol már volt gyülekezet, az adott gyülekezet híveinek feladata volt.

Kétszáz évre rá, az első keresztény gyülekezet megalapításától, még nem voltak egyházi épületeik. Ehelyett, kis csoportokba gyülekezve a hívők otthonaiban tartották istentiszteleteiket. A pénz és más eszközök nem arra mentek, hogy fenntartsák és ápolják az imaházakat és azok környékét. Helyette minden pénzeszközt Krisztus evangéliumának hirdetésére költöttek. Mivel otthonokban gyülekeztek, a gyülekezetek nem voltak nagyok. Minden házi-gyülekezetet egy-egy egyszerű hívő vezette,

s nem egy fizetett papsághoz tartozó személy. Az első egyháznak éppen az ilyen, laikusokból álló felépítése volt az egyik elsődleges előidézője az ő gyors és csodálatra méltó növekedésnek.

2011. augusztus 28.

9. AZ ELSŐ TANÍTVÁNYOK IRÁNYVONALAI

„Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért.” (Eféz 3,1)

Egy dolog elméleteket alkotni a feladat elméletéről, és egészen más dolog tettekké alakítani. Az adventista egyházban határozott ötletek keltenek a feladat teológiájának tettekké alakításához.

A nagy parancs adott okot a keresztyény egyház megalapításához. Elsődleges ösztönzés volt a szervezési módszerek felállításában, amelyeket az első egyház alkalmazott. Az egyház létezésének okát teljességében csak akkor tudjuk megmagyarázni, ha szem előtt tartjuk a Jézus által rábízott feladatot. Az egyházat a világból hívták elő, a Krisztussal való megmentő kapcsolat létesítésére, a feladatának elvégzése céljából. A nagy parancs ma is tekintélyt élvez, mert a feltámadt Úrtól jött. De a feladatból világosan látszik, hogy ezt a feladatot lehetetlen emberi erővel elvégezni. A feltámadt Úr a Szentlélek révén az egyházzal lesz, miközben az elvégzi a feladatát. Ez pünkösdkor lépett érvénybe, és sohasem vált érvénytelené. A pünkösdi lelkülete még mindig ösztönzi az egyházat feladatának elvégzésére, hogy elmenjen a népekhez. Ez a parancs elvárta az egyháztól, hogy tervet készítsen, amely segítségével minden népeket tanítványokká tehet. A nagy parancs nem csak a feltámadt Úrról szóló örömezenet minden népek között történő hirdetését foglalta magába, hanem arra is meg kellett tanítaniuk őket, hogy Krisztus tanítványává váljanak. Az első tanítványok nem vezették döntéshez az embereket, hogy azután az ellenőrzésük alá tegyék őket, hanem tanítványokká tették őket, hogy ők is tanítványokká tehessenek másokat. Így növekedhetett csak a gyülekezet, a szorzás és nem az összeadás elve alapján.

Az volt tanítvány, aki Jézusért kész volt elviselni a gúnyt, az üldözést – olyan személy, aki életét teljesen átadta Krisztusnak, mint egyedüli Urának, mindenről lemondva a nagy Tanítójáért. Tanítvány volt az, aki megértette és cselekedte Jézus tanítását, olyan személy volt, aki bemutatta az Ő agapé szeretetét. Végül, még tanítvány volt az, aki másokat tanítványokká tett.

2021. szeptember 4.

10. A TANÍTVÁNYKÉPZÉS ÉS A KERESZTSÉG

„Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Kor 12,13)

Mivel az első gyülekezet értette mit jelent a tanítványság, létrehozhatta a teológiát a feladatról és a gyakorlatról, amely felkészítette a nagy parancs végrehajtására. Az első egyház nem fogadta el az olcsó tanulási időt – a Krisztushoz való közeledés első fázisát. Ehelyett a tanulást a teljesen Krisztusnak szentelt életnek tartotta; megértette annak alapelveit és ezek szerint élt, különösen, ami a tanítványképzést illeti. Amikor valaki megértette az alapvető tanítást, megkeresztelték Krisztus nevében és az egyházon belül. A bibliai időkben nem lehetett megkeresztelkedni, még kevésbé Krisztus testének, az egyháznak részévé válni. Miért? Mert nem csak a személyes bűnök megbocsátása miatt keresztelkedett meg valaki, hanem az új keresztény keresztsége egyben a Krisztus szolgálatába való beépülést jelentette. Az újtestamentumi időben minden szolgálat a Test szerint történt, és nem tőle függetlenül. Ezért a megtérteket keresztségkor a szolgálatra is felszentelték.

Az első gyülekezet a keresztséget az egyházzolgálatba való bekapcsolódással kötötte össze. E világos teológiai alapnak köszönhetően, el sem volt képzelhető az, amit ma egyesek képviselnek, hogy valaki úgy is megkeresztelkedhet, hogy nem kapcsolódik az egyházhoz. A Krisztushoz keresztség révén történő csatlakozásra, mivel valaki tanítvánnyá lett, a nagy parancs megvalósítása miatt került sor. Ezért az első keresztények nem csak megkeresztelték a megtérőket, hanem egy testbe keresztelték meg őket:

„Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Kor 12,13)

Az emberek nem csak megkeresztelkednek – egy testbe keresztelkednek meg. Milyen céllal? A fejezet végéig részleteket tárunk elétek a Szentírás egyik legnagyobb vitájával, a lelki adományokkal kapcsolatban. Az Ige elvárja az egy testbe való megkeresztelést, hogy az új hívők lelki ajándékokban részesülhessenek, amely révén bekapcsolódhatnak Krisztus szolgálatába. Nyilvánvaló: az első keresztények keresztelése elke-

rülhetetlenül összefüggésben állt a hívők bevonásával Krisztus feladatának megvalósításába - minden nemzetet tanítvánnyá tenni.

Megkeresztelni az embereket és nem vonni be őket a szolgálatba a lelki adottságaik szerint, azt jelenti, nem fogadjuk el az összefüggést, amelyet a kezdeti egyház és Pál apostol az evangéliumi munkára összpontosító egyház alapjaként ismert fel. A lelki ajándékokat a hívők csak akkor fejleszthetik, ha összeköttetésben állnak Krisztus Testével, az egyházzal. Ezért Pál apostol az 1Kor 12-ben a keresztséget összeköti az „egy testté” keresztelessel. Isten nem azért vezetett el bennünket Krisztushoz, hogy függetlenítsük magunkat egymástól. Egy testté rakattunk össze, hogy támogathassuk egymást a lelki ajándékok fejlesztésében, hogy közösen, egy egyházként (gyülekezetként), megvalósíthassuk Krisztus parancsát.

2021. szeptember 11.

11. MEGHATÁROZOTT FELADAT

„Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” (Mát 10,32-33)

Az első egyháznak a nagy parancsról alkotott tudatából származott a misszionáriusi küldetés, amelyet Krisztus követői megvalósítani igyekeztek. Az utasítás szerint az egyházban a legnagyobb figyelmet e feladat elvégzésének kellett szentelni. Minden tevékenységüket a nagy parancs szemszögéből vizsgálták meg. Az első keresztények minden gondolata a tanítványképzés körül forgott. Ellen White ezt képletesen így magyarázta el:

„Csak egy érdekkörük volt. Egyetlen téma felülmúlta az összes többi. Minden szív összhangban dobogott. A hívők egyetlen vágya az volt, hogy Krisztushoz hasonló jellemet tanúsítsanak, és az Ő országának kiterjesztésén dolgozzanak.”

Ebben az egyházban, amely a feladat sürgős elvégzése körül forgóldott, jelent meg Pál apostol, aki a Római birodalom minden népcsoportjában gyülekezeteket alapított, így valósítva meg a nagy parancs által eléjük tett feladatot. Pál nem csak megalapította a gyülekezeteket, hanem önállóságra nevelte őket, hogy ne függjenek se tőle, se más egyházvezetőktől. Az oka, amiért Pál független, laikus gyülekezeti modellt teremtett, a tanítvány szó meghatározásából származott, amelyet Jézus az első tanítványoknak adott, még a nagy parancs előtt. Pál hitt a gyülekezetekben,

amelyek prédikátor nélkül is megállnak – a gyülekezetekben, amelyet élő, másokat tanítványokká tevő tanítványok alkotnak.

Vissza kell térnünk a gyülekezet bibliai mintájához! Ismét a nagy parancsot teljesítő egyházzá kell válnunk. Ez azt jelenti, hogy az evangéliumi munkánk célja a bibliai modell elfogadásának kell lennie. A tanítványképzést kell célunkká tenni, és nem csak elvezetni az embereket a Krisztusba vetett hitig. Eljönni Krisztushoz – ez az első lépés. A mi Urunk célja azonban, hogy ezek az emberek tanítványokká váljanak.

Ezen kívül az evangéliumi munkára való felhívás ismételen arra ösztönözzön bennünket, hogy a nagy parancsot tegyük minden tevékenységünk középpontjává, a helyi gyülekezettől kezdve a Generál Konferenciáig. Arra kell, hogy kényszerítsen bennünket, hogy elfogadjuk a gyülekezetalapítás tervét, mint a feladat elsődleges célját. Már éppen elég régóta termelünk almát. Eljött a gyülekezetek szaporításának ideje az új almafák segítségével. Az új gyülekezetek ne legyenek a régiak utánzatai, hanem új szabályok szerint legyenek megszervezve – a prédikátortól való függetlenülés szabályai szerint – mert az emberek, akiket e gyülekezetbe hozunk be, nemcsak hívökké válnak, hanem tanítványokká is. Legyen az adventista egyház ismét a laikus hívők igazi mozgalma!

2021. szeptember 18.

12. VISSZATÉRNI A BIBLIAI ELVEKHEZ

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég.” (Mát 24,14)

Az adventizmus állítja, hogy bibliai mozgalom. Azt állítjuk, hogy a Biblia a hitünk és az életünk egyetlen mintaképe. Ha ez így van, akkor az adventizmusnak rendelkeznie kell egy misszionáriusi teológiával (elmélettel) és gyakorlattal, amely teljesen összhangban áll az újtestamentumi modellel. Ha az adventizmus nem a nagy feladat megvalósítása felé fordul, akkor nem lehet hiteles az állítása, hogy újtestamentumi egyház.

Nem azt a merev szószerintiséget képviseljük, hogy egyházunkban ma is 12 apostolnak kell szolgálnia, mivel az első egyházban is ennyi volt. Helyette olyan egyházfelépítés és olyan evangéliumi tervek megalkotását szorgalmazzuk, amelyek összhangban lesznek az újtestamentumi elvekkel. A világos elvek előtérbe helyezik Krisztus parancsának teljesítését, a tanítványképzés általi új – prédikátorok nélkül is működő – gyülekezetek szaporítását. A megvalósítási módja különbözhet az újtestamentumi

módszertől, mert más világban, kultúrában élünk, de az elvek megmaradnak. Az elvek többféle alkalmazását az Új Testamentumban is megtaláljuk, amely a kulturális megközelítést képviseli, az alapvető elvek, vagy a feltámadt Krisztusról szóló örömmüzenet megváltoztatása nélkül.

Az adventizmust is kezdetben a nagy parancs elvégzése ösztönözte. Az első adventisták által felállított evangéliumi tervek, amelyek az első egyház terveire hasonlítottak, a mai adventizmusból teljesen kivesztek. Érdeemes volna visszahozni nem csak az első adventisták lelkületét, hanem az első keresztények lelkületét is. Nem akarjuk mellőzni az adventista pionirokat, mert a helyes útra irányítottak bennünket, ám tény az, hogy az újtestamentumi gyülekezetek telve voltak missziós lelkülettel. Ne elégedjünk meg a másodkézből kapott megközelítéssel, hanem sokkal jobb, ha az első keresztények példáját követjük az evangéliumi tervek megvalósításában, amely a tudatos feladatvállalásból ered, ahogy ezt megfigyelhetjük az újtestamentumi egyháznál. Az adventista feladat inkább a Máté 24,14-ből ered, mintsem a Máté 28,16-20-ban található nagy parancsból. Egyházunk nem hanyagolja a nagy parancsot, csak az irányt jobban a Máté 24,14-ből vette.

2021. szeptember 25.

13. A FELADAT ELVÉGZÉSE ÉS KRISZTUS VISSZATÉRÉSE

„Béltel az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Márk 1,15)

Az adventista küldetés középpontjában Krisztus üzenetének minden népekhez szóló hirdetése állt az Ő eljövételének sürgetésére. Krisztus második eljövetele volt a szikra, amely bő 150 éven át éltette az adventista evangéliumi munka tüzét. Néha a feladat elvégzésének elsődleges célja a mű befejezése volt, Krisztus eljövételének sürgetésére, és nem az elveszettek megmentésére. Az utóbbi motívum nem lett elhanyagolva, csak sokak gondolatába nem elsődleges motívumként szerepelt. Ennek következményeként olykor önző felfogásunk volt az evangéliumi munkáról. Inkább azért foglalt le bennünket az elveszettek megmentése, hogy mielőbb a mennybe juthassunk, mint azért, hogy meentsük a veszendőket az ő érdekükben és az Úr érdekében.

Jézust azonban jobban érdekli a veszendők megmentésének munkája, mint az evangéliumi feladat elvégzése annak érdekében, hogy mielőbb visszatérhessen. De az Úr eljövételébe vetett remény, szikra lehet, amely támogatja az egyházat a missziós feladatának elvégzéséhez. Ha – ahogy az adventisták hiszik – elközelgett a kegyelmi idő vége, és Krisztus második eljövetele, akkor az a legfontosabb, hogy a világszerte sok tanítványt képezzünk. Jézus jön! Akik nem lettek a tanítványaivá, elvesznek. Ez a gondolat elviselhetetlen, különösen, ha az ismerőseinkre gondolunk, akik ugyancsak elveszhetnek. Ezért az egyháznak, és minden hívőnek egyenként, ebben az utolsó időben részt kell vennie a tanítványképzésben. Az utolsó napok tudata arra ösztönözzön bennünket, hogy megnyerjük az elveszetteket, mert Jézus jön; és ne az, hogy végezzük el a feladatot, hogy eljöhessen, és hazavihessen bennünket.

Az adventista küldetést azonban helyesen mégiscsak a mi Urunk visszatérésének keretében tudjuk legjobban megérteni. Látjuk, hogy Isten annak érdekében hozta létre egyházunkat, hogy különös, egyedülálló üzenetet hirdessen a világban. Ez az üzenet nem csak a Krisztusban való üdvösség öröme, hanem a mi Megváltónk közeli eljövételének öröme is. Az adventista üzenetnek, amelyet Istentől kaptunk, fel kell készítenie az embereket a Királlyal való találkozásra – azokat, akik valóban a tanítványaivá lettek. Az adventista üzenet a felkészülésről beleillik Jézusnak a tanítványságról szóló leírásába. A tanítvány szó definícióját, nekünk, adventistáknak szem előtt kell tartanunk, amikor azt állítjuk, hogy az embereknek fel kell készülniük Krisztus eljövételére.

Ha az adventista egyház feladata ezekben az utolsó napokban az, hogy tanítványokat képezzen, akik készek megállni Jézus előtt, mert életüket teljesen Neki szentelték, akkor a feladatuk, hogy az embereket felkészítsék Krisztus eljövételére egyenlő az első keresztyének feladatával, akik megtanították az embereket Krisztus tanítványaivá lenni. Ez a feladat ma sokkal sürgősebb, Krisztus eljövételének közelsége miatt. Orlando Costas teológus kiválóan mutatja be az adventisták feladatát:

„Az evangelizálás célja nem csupán az egyház növekedésének ösztönzése, vagy egyedek támogatása abban, hogy üdvözüljenek. Az evangelizálás átfogó célja Isten országának hirdetése, ahogy az Krisztusban megtestesült, és ahogy azt a Szentlélek bemutatta. Így készít utat az evangelizálás a dicsőség országának hirdetésére.”

— IV. negyedév —

2021. október 2.

1. A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek.“ (Jelenések 14:6)

A Jelenések 14,6-12-ben leírt hármasszoros angyali üzenet az adventista identitás alapja. Ez a szövegrész három angyal különös üzenetét mondja el, amelynek fel kell készítenie az embereket Krisztus második eljövételére. Olyan lényeges részévé vált az adventizmusnak, hogy a három angyal képét egyházunk megkülönböztető jelévé tettük. A küldetés adventista felfogása elválaszthatatlan a három angyal üzenetétől. Amíg a Máté 24,14-ben az utasítást olvassuk, a Jelenések 14,6-12-ben magát az üzenetet találjuk, amellyel elvégezhetjük a küldetésünket:

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, Ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt. És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké, és nem lesz nyugalomuk

éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Ha csupán a Máté 24,14-re összpontosítunk, akkor csak a prédikálást fogjuk tartani a feladatunknak. E felfogás szerint, amíg hirdetjük az evangéliumot, akár elfogadják azt, akár nem, a küldetés megvalósításán dolgozunk. De a Máté 24,14 nem választható el a Máté 28,19-ben található, nagy utasítás céljától: a tanítványképzéstől. A három angyal üzenetét tartalmazó szöveg szépsége abban van, hogy mindkét – Máténál található – szöveg elemeit összefoglalja. Itt találjuk meg az evangélium világgraszoló hirdetését. A hirdetés munkájának eredménye – a szentek állhatatossága, akik megőrzik Isten parancsolatait és a Jézusba vetett hitüket. Jézus nagy utasításának célja, Máté evangéliumában, és a három angyal célja: egy – Isten parancsolatait megtartó – nép létrehozása. Ez a szöveg világosan beszél a tanítványképzésről.

A tanítványképzés célja mellett, ez a szöveg még magába foglalja a Máté 24,14-ben kifejezett sürgősséget. Ezt – az evangéliumról szóló – külön üzenetet a Krisztus eljövételének közelségére való tekintettel kell hirdetni. Apokaliptikus figyelmeztetések az Isten parancsolataihoz és a Jézushoz hű népek a sürgős felkészítésére kell mutatniuk. Mivel az adventista missziós feladat a három angyal üzenetének megvalósítására utal, hajlamosak vagyunk arra, hogy ezt a szövegrészt elsősorban a hirdetésre szánt szövegnek tartsuk. Ezért arra összpontosítottunk, hogy a világnak elvigyük az üzenetet, akár elfogadja azt, akár nem. De erre a szövegre és az üzenetre, amelyet tartalmaz, úgy kell tekintenünk, mint eszközre, amely segítségével az emberek felkészülnek Krisztus második eljövetelére. Evangéliumi feladunk célja nem az üzenet hirdetése; feladunk célja a tanítványok képzése, akik felkészülten fogják bevárni Jézust az ő eljövetelkor. Csak ha az emberek fejlődésére összpontosítunk, fogjuk meglátni az üzenet fontosságát, amelyet Isten utasítása szerint el kell vinni a világba.

Ezek az elemek mindig jelen voltak az evangéliumi munkában. Mi voltunk azok, akik úgy jártunk el, mintha csak a bibliai igazságok hirdetése lenne a feladatunk. Elmulasztottuk úgy alkalmazni ezeket az igazságokat, hogy azok fejleszthessék az emberek lelkiességét, amely viszont előmozdítaná a keresztnnyé érlelődésüket. A vágyam az, hogy az általunk hirdetett igazságok súlypontját áthelyezzük úgy, hogy az emberek tanítványokká válhassanak, és ne csak tanokban hívó emberekké.

Ezért szükséges, hogy az adventizmus, feladatának alapjaként, a Jelenések 14,6-12-t tekintse. A hármias angyali üzenetet viszont csak akkor tudjuk helyesen értelmezni, ha szem előtt tartjuk a nagy utasítást. A Jelenések 14-et, János apostolnak a nagy utasítással kapcsolatos, kibővített magyarázataként kell fogadnunk, amelyet el is kell végeznünk az embe-
riség történelmének ebben az utolsó napjaiban. A hármias angyali üzenet célja teljesen megegyezik a nagy utasítás céljával, azaz olyan tanítványok kiképzésével, akik megtartják Isten parancsolatait és hűek maradnak Jézushoz. Ezek lelkileg fejlett emberek, érett keresztyén tanítványok, a szó teljes értelmében, akik felkészültek találkozni Jézussal az Ő eljövetelekor.

2021. október 9.

2. A SZÁZNEGYVENNÉGYEZER

„És látám, és íme egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégyezren, akiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve. És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását, és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, akik az ő hárfájukkal hárfáznak vala; és énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről. Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül. És az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek.“ (Jelenések 14,1-5)

Az egyháznak nem csak azt kell tudnia, mi indítja feladatának elvégzésére, hanem azt is, hogy mit akar elérni a hármias angyali üzenet hirdetésével. Az előző fejezetben megállapítottuk, hogy az evangéliumi feladatunk célja olyan tanítványok kiképzése, akik megtartják Isten parancsolatait és hűek maradnak Jézushoz. A végfejeményt magában a hármias angyali üzenetben találjuk. A Jelenések 14,12 azt mondja, hogy ez a három üzenet olyan népet készít elő, amely megtartja Isten parancsolatait és hű marad Jézushoz. Ebben a fejezetben rámutatunk arra, hogy ez az adventista evangéliumi feladat célja, és hogy a Jelenések 14-ben találjuk meg. Az adventisták még kapcsolatot látnak a hármias angyali üzenet és a száznegyvennégyezer között, akikről az említett szövegrészben olvastunk. Az adventisták úgy hiszik, hogy a száznegyvennégyezer azt a népet jelké-

pezi, amely készen várja Urát az Ő megjelenésekor. Ez nem egy zártkörű csoport; ezt a csoportot különféle népekhez tartozó emberek alkotják, akik felkészültek az eljövendő Királyukkal való találkozásra. Az adventisták hiszik, hogy a hármass angyalai üzenet hirdetésének olyan népet kell létrehoznia, amely felkészült Krisztus második eljövetelére. Ezért a hármass angyalai üzenetben benne kell lennie az eszköznek, amely segítségével az embereket tanítványokká képezzük. Ha az üzenet az, amely ilyen embereket hoz létre, akkor maga az üzenet a tanítványképző. Ezért az adventista evangéliumi feladat célja olyan emberek létrehozása, akiknek a száma – a 144.000 – jelképesen mutatja be a Jézus második eljövetelére összegyűlt sereget. Nézzük meg, hogy a Krisztus második eljövetelére felkészült nép mely jellegzetességeit emelte ki János apostol ezekben a versekben:

1. Homlokukon az Atya neve van (1. vers). Ezek az emberek teljesen Istennek szentelték magukat; ezért jelölheti meg őket az Atya a saját nevével, ami arra mutat, hogy teljesen az övéi. Csak aki teljesen odatartható valakihez, viselheti annak nevét. Miután így mutatta be őket, azt is feltételeznünk kell róluk, hogy teljesen elismerik Krisztust az ő Urukak.

2. Ők „áron vétettek meg a földről” (2. vers). Istenéi, mert a Golgotán kiontott vérrel váltotta meg őket. Csak a vérrel megváltott bűnösök lehetnek készek a Jézussal való találkozásra. A Tanító nem csak arra kéri őket, hogy legyenek a tanítványai, hanem hogy olyan tanítványai legyenek, akik teljesen elfogadták Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak. Ez az egyik alapvető tanításunk.

3. Tiszta hitük van. Azokkal ellentétben, akik a Babilon által kínált vért isszák és vele együtt „paráználkodnak”, ez a nép nem fertőztette meg magát a nagy Babilonnal. Nem ivott az ő borából, és nem paráználkodott vele együtt. Az utolsó napok nagy elesései ellenére, amely akkora, hogy – a Szentírás szerint – még a választottakat is félrevezetheti (Máté 24,24), ezek az emberek tisztán megőrizték a Jézusba vetett hitüket. Erre azért voltak képesek, mert teljesen neki szentelték magukat.

4. Mindenhova követik Jézust. Azokkal ellentétben, akik a fenevadat és annak képét követik, a Jelenések egy Jézust követő népről beszél. Ez a nép mindenben követi Őt. Nem csak megtanulták, hanem teszik is azt, amire Jézus utasította őket. Az engedelmség fontos szerepet játszik a tanítványok életében, mert odaadó szolgálói az Urukak, Jézus Krisztusnak. Számukra nem a „cselekedetek” jelentik az engedelmséget. Mindenben engedelmesek, azért, mert Jézus eredeti tanítványaiává váltak.

5. Hiba és folt nélkül állnak Isten trónja előtt. Nem a saját igazságukban állnak, hanem azért szentek, mert megváltották őket, ahogy már fent említettük. Betakarta őket Krisztus igazsága; ezért találtattak igaznak az ítéleten, és hirdették késznek Jézus bevarására és a menny számára. Ők nem „színészkedik” a tanítványságot, hanem Jézus igazi tanítványai, olyanok, akik Jézus Krisztust tették az első helyre az életükben.

Az igazi szenteknek, akik készek találkozni Jézussal az Ő eljövetele alkalmával, ez az öt tulajdonsága az első tanítványok jellemvonásait tükrözi, ahogy Jézus beszélt róluk az evangéliumokban. Ezek azok, akik teljesen elfogadták Jézust az ő Urukak, és akik tökéletes engedelmisségben követik Őt. Amit a nagy utasítás tartalmaz, azt itt részletesen megtaglaljuk. A Jelenések 14,1-12 nem csak azokat írja körül, akik az utolsó idők egyházának missziós céljai, hanem az üzenetet is leírja, amit hirdetni kell annak érdekében, hogy olyan emberek „születhessenek”, akik Krisztus igazi tanítványaiként fognak viselkedni.

2021. október 16.

3. AZ MEGBÍZHATÓ TANÍTVÁNYOK ÉS AZ UTOLSÓ IDŐ

„És szólnak ama napon: Íme Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örülünk és örvendezzünk szabadításában!” (És 25,9)

Az adventista üzenet, fókuszpontban és összefoglalva a Jelenések 14-ben, Istentől jött, hogy ezt az egyházat figyelmeztesse a nagy utasítás komolyságára. A Jelenések 14 segít nekünk abban, hogy megértsük a részleteket a tanulási időt illetőleg. Ez már nem egy meghatározatlan kifejezés, hanem nagyon is valóságos. Az utolsó időben nem hozhatjuk fel a kifogást, hogy a feladatunk nem világos. A Jelenések 14 teljesen megmagyarázza a tanítvány fogalmát ebben az utolsó időben.

A tanítványság ára ebben az utolsó időben nem különbözik attól az ártól, amelyet az emberi történelem bármely időszakában fizettek érte. Isten az ő tanítványaitól az egyház minden történelmi időszakában azt várja el, hogy új, őszinte, teljesen megszentelt tanítványokat képezzen. Ez különösen fontos ebben az utolsó időben, amikor Isten, a Krisztus második eljövételével, befejezi Jézus missziós feladatát. Az adventista keresztyeneknek az élen kell járniuk a keresztyenek azon csoportjai között, akik

igyekeznek másokat tanítványokká tenni, mivel az adventisták jobban megértik a hármass angyal üzenetben feldolgozott nagy, evangéliumi utasítást.

Ha az adventista evangéliumi feladat célja, hogy a Jelenések 14,1-5-ben körülírt népet kialakítsa, az evangelizációs terveinknek is a Jelenések 14,6-12-t kell követniük. Krisztus közeli eljövételére gondolva kell hirdetnünk ezt az egyedülálló üzenetet. Az evangéliumi utasítás, amely tehát a Jelenések 14-ben feldolgozott, nagy parancs, legyen a feladatunk elvégzésének irányadója. Ezért az adventisták nem elégedhetnek meg csak azzal, hogy elvezetik az embereket Krisztushoz, hanem azon vannak, hogy ezeket az embereket Krisztus tanítványaivá tegyék. Az adventista feladatot csak úgy tudjuk megérteni, ha szem előtt tartjuk a Jelenések 14-et, és a nagy paranccsal előírt tanítványképzést.

Ebben az értelemben az adventista munkamódszernek a tanítványképzés felé kell irányulnia. Miután sok mai egyház a tagság toborzására összpontosít, és olyan embereket fogadnak be, akik csupán elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak, nem képeznek tanítványokat. Ezért nem szabad az adventistáknak azokat a népszerű evangéliumi terveket követniük, amelyek egyedüli célja az emberek Krisztushoz vezetése. Isten nem csak arra kéri az egyházának híveit, hogy vezessenek embereket Krisztushoz, hanem arra is, hogy váljanak eredeti tanítványokká. Ha ez hiányzik az evangéliumi munkánkából, akkor hűtlenné lettünk a nagy parancshoz, ezért nem különbözünk más egyházaktól. Ami az adventizmust egyedülállóvá teszi, az a tanítványság megértése.

2021. október 22.

4. AZ ADVENTIZMUS WESLEY-GYÖKEREI

„Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.“ (1Kor 4,20)

A mai adventizmusnak vissza kell térnie a Wesley-gyökerekhez. Wesley és Withfield körülbelül ugyanabban az időben végeztek evangéliumi munkát. Mindkettő eredményes evangélista volt, de miközben a Withfield által megtértek közül sokan visszamentek a világba, Wesley „megtérteji” szaporodtak. A különbség az evangéliumi munkamódszerben volt. Withfield a hallgatóit csak Krisztushoz vezette, miközben Wesley a megtérteket bekapcsolta a kics csoportos tanulmányozásokba, ahol eljutottak a tanítványságig.

„Csak ritkán (ha egyáltalán megtette) hívta meg a helyszínen ez embereket, hogy fogadják el Krisztust és legyenek a tanítványai... leginkább meghívta őket, hogy csatlakozzanak valamelyik bibliatanulmányozó csoporthoz, olykor egy újonnan megszervezett csoporthoz, amely aznap este találkozott először.”

Miután Wesley a tanítványképzésre összpontosított, a módszerei is jobban összhangban voltak a nagy paranccsal, mint Withfieldéi. Az evangéliumi munka adventista értelmezése inkább Wesley-féle. Ezért is fejlődhet az adventizmus. Évek hosszú során a tanítást emeltük ki az egyházhoz való csatlakozás okaként, a Jézus egyszerű elfogadása helyett. Ezért tudtuk más – a tanulási időszakot nem hangsúlyozó – egyházaknál jobban megvigyázni az Istentől kapott aratnivalót. De mára már egyre jobban fenyeget bennünket az új hívők elvesztésének veszélye. Minél jobban a Krisztus elfogadását emeljük a tagság alapjául, és kevésbé hangsúlyozzuk a tanítást, egyre többen lesznek azok, akik nem maradnak meg az egyházban. Ez a mai adventista munkamódszer közvetlen következménye, amely ugye kevésbé hangsúlyozza a tanítványképzést. Wesley útjáról kezdünk Withfield útjára térni.

„Wesley testvérem bölcsen járt el. A szolgálata segítségével a felélesztett lelkeket csoportokhoz csatolta, és így vigyázta meg munkájának gyümölcsét. Én ezt elmulasztottam, ezért az én embereim olyanok, mint a homokvár.” (Ayling, 1979, 201)

Az adventizmus az evangéliumi munka Wesley-féle értelmezését ápolja. De a mai törekvések arra irányulnak, hogy az evangéliumi munkában eltérjünk a Wesley-alaptól és a kálvinista Withfield értelmezését kövessük. A kálvini teológia miatt Withfield úgy hitte, hogy az embereknek, akik elfogadták Krisztust, eleve elhatározott az üdvösségük. Ezért nem volt semmi javítható a tanulási időszakban, mivel ekkor ők – szerinte – már elnyerték az üdvösséget. Nem szabad utánoznunk ezt a teológiát. Csakis akkor, ha igazi tanítványok képzésére összpontosítunk, tudjuk majd elvégezni azt a feladatot, amelyet Krisztus bízott az első tanítványokra és később bővebben el is magyarázta a Jelenések 14 külön üzenetében, a hármas angyali üzenetben, a Keresztény Adventista Egyház üzenetében.

Nagyon fontos, hogy az adventista egyház visszatérjen ahhoz az egyház-növekedési modellhez, mely szerint tanítványokat kell képeznünk, ha ugye valóban el akarjuk végezni a Jelenések 14,1-12-ben és a Máté 28,16-20-ban elénk tárt feladatot. A következő fejezetben megvizsgáljuk, milyen hatással vannak az adventista tanok, ahogyan azt Jelenések 14-ben

közzétett hármaskorosi üzenetben megtaláljuk, az embereknek a tanítványokra való felkészítésére.

2021. október 30.

5. A BIBLIAI TANÍTÁS ÉS A TANÍTVÁNYSÁG

„Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.“ (1Kor 2,2)

Az adventizmus mindenekelőtt rendelkezik egy üzenettel, amelyet el kell juttatnia a világhoz. Üdvösségünk alapja Krisztus, a mi Megváltónk. Változások kellene, nem az üdvösség alapját illetően, hanem az evangéliumi munkamódszerben, hogy inkább a tanítványképzésre összpontosítsunk, mintsem az emberek meghívásában, hogy tegyék meg az első lépést Jézus Krisztus felé. Az általunk hirdetett evangéliumnak magába kell foglalnia annak a döntésnek a meghozását, hogy az emberek elfogadják Krisztust Megváltójuknak és Urunknak. Az újonnan megtértektől el kell várunk, hogy igazi tanítványaivá váljanak annak, akit elfogadtak Megváltójuknak.

Az evangélium egy „örömmüzenet” arról, hogy Jézus Krisztus – gólgotai áldozatának köszönhetően – megbocsátja a bűneinket. Ez egy különösen örömteljes üzenet. Az emberek semmivel sem tudnak rászorgálni bűneik bocsánatára – a bűnbocsánat csakis Krisztus áldozatának köszönhetően lehetséges. A bűnös megigazul, de nem a cselekedeteinek, hanem kizárólag Krisztus kiontott vérének köszönhetően.

Adventistákként nem kell új evangéliumot hirdetnünk. Ha el akarjuk végezni a Jelenések 14,6-12-t, akkor hirdetnünk kell a kizárólagos kegyelem általi üdvösséget. Beszoríthatjuk Krisztus közeli eljövételének keretei közé, de nem szabad, és ne merjünk semmit hozzátenni az üdvösség alapjához, mert az üdvösség csak a Krisztusba vetett hit által lehetséges. A tanítást nem vehetjük az üdvösség alapjának, hanem a gyümölcének.

Az első lépés az embereknek a Krisztus eljövételére való felkészítésében: elvezetni őket a kereszt lábához, ahol teljesen elfogadják Krisztust, aki felöltözteti őket az Ő igazságának tiszta, fehér ruhájába, így mentve meg őket a bűntől. A megigazulást nem emberi törekvésekkel érik el, hanem kizárólag Krisztus kegyelméből.

Amikor az emberek egyszer felállították a Jézus Krisztussal való üdvös kapcsolatot, akkor Krisztus tanítványaivá kell tennünk őket. A tanítványképzés első fázisában az új kereszténytől elvárható a döntés, hogy majd a

tanítványság életét éli, ami magába foglalja az Isten képmásának felújítását. Az ember testileg, lelkileg és szellemileg is Isten képére lett teremtve. A bűn azonban tönkretette az Isten képét az emberben.

Az 1Móz 3,6 rámutat arra, hogy az ember vétkezett, még mielőtt megette a tiltott gyümölcsöt:

„És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada a vele levő férjének is, és az is evék.”

A bűn Éva elméjében született meg, még mielőtt tettelesen vétkezett. A gyümölcs megkóstolása csak következménye volt az elesett emberi természetének. Így távolodott el az Isten képére megteremtett ember, testileg, lelkileg és szellemileg is ettől az isteni képmástól. Éva testileg látta, hogy jó a fa eledelre; lelkileg látta, hogy kedves a szemnek (a szem a lelki természet jelképe), és elméjével érzékelte, hogy a fa kívánatos a bölcsesség miatt. Összüleink elesése teljes volt – testileg, szellemileg és lelkileg is eltávolodtak az isteni képmástól. A külső kísértések visszhangra találtak az emberi szívben, és lábaik észrevétlenül a rossz útra tértek. Az emberi természet bukásának következménye a bűn.

Jézus tanítványképzési szándéka magába foglalja az istenkép teljes felújítását az emberben, Krisztus – Golgotán elvégzett – megváltói munkájának köszönhetően. Jézus tökéletes példaként vonult be az emberi történelembe. Szándéka az emberiséggel: az Isten képének tökéletes felújítása. Ez a felújítás azonban nem a „tetteken” alapul; a felújítást kizárólag Krisztus győzelme tette lehetővé.

2021. november 6.

6. KRISZTUS GYŐZELME, MINT A MI GYŐZELMÜNK

„Ekkor monda néki Jézus: Eredj el sátn, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” (Máté 4,10)

A pusztában, ahol megkísértetett, Krisztus átélte mindazt, amit az összüleink, de ott, ahol ők elestek, Krisztus teljes és tökéletes győzelmet aratott az ellenségén. Azzal, hogy felülkerekedett az első kísértésen – a kövek kenyérré változtatásának kihívásán – testi győzelmet aratott. Mialatt az emberiség elesett a „romlott étvágya” miatt, Jézus legyőzte a

„romlott étvágyat” az emberiség javára. Elfogadva az Ő győzelmét, bennünk felújítható Isten testi képe.

A másik kísértésben, amikor elutasította, hogy leugorjon a templomtoronyról, Jézus értelmi győzelmet aratott az emberiség számára. Ellenállt a büszkeség kísértésének, mert tulajdonképpen a büszkeség a veleje az értelmi kísértésnek. Csodát tenni azért, hogy a nép elfogadja Őt Messiásnak, azért, hogy táplálja vele a büszkeségét, teljesen az ellentéte volna annak, amit az Isten képére megújult elme tenne. Elfogadva az Ő győzelmét, elménkben felújíthatóvá válik az Isten értelmi képe.

A harmadik megkísértés alkalmával Jézus lelki győzelmet aratott, azzal, hogy elutasította a áltiszteletet. Az áltisztelet lényege az önimádat. A bűn veleje az önfelmagasztalás, ami Lucifer lázadásának alapja volt. Ő állandóan igyekezett magát felmagasztalni. Elfogadva Jézusnak a lelki büszkeségen aratott győzelmét, megszabadulhatunk a teremtett dolgok imádástól, és átélhetjük a Teremtő igaz imádásának élményét.

Jézus győzelme mindenféleképpen tökéletes volt – testi, lelki és szellemi tekintetben is. Amit Ádám a bűnbeeséssel elvesztett, Krisztusban mindazt visszakaptuk. Saját győzelmét kínálja fel azoknak, akik elfogadják az örökkévaló evangéliumot. A Golgotán történtek miatt áll jogában felkínálnia. Mindenki, aki elfogadja Jézust, abban a magasztos előnyben részesül, hogy a tanítványává lehet, és győzhet.

Az örökkévaló evangélium célja, hogy Krisztus győzelmét beültesse azoknak a szívébe, akik elfogadták Őt személyes Megváltójuknak. Ez az első lépés a tanítványképzés folyamatában azok számára, akik felújították Istennel a szövetséget. Amikor elfogadják Jézust, az új hívőknek rá kell mutatnunk a győzelemre, amellyel Krisztus helyre akarja állítani bennük az Ő isteni képet. Jézus nem csak a bűntől akar bennünket megmenteni; azt akarja, hogy az Ő népe teljes győzelmet arasson a bűnön az Ő győzelmes erejének köszönhetően.

2021. november 13.

7. AZ ELSŐ ANGYAL ÜZENETE

„Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14,7)

A Jelenések 14,7 az isteni kép helyreállítását sejteti, amely az örökkévaló evangélium hirdetésének eredménye. A bibliavers három elvárása

– „féljétek az Istent”, „adjatok neki hálát” („néki adjatok dicsőséget”) és „imádjátok azt” – a megújulás hírére tartalmazza, amelyet a Krisztus második eljövételére felkészítő örökkévaló evangélium révén hirdetünk. A „féljétek az Istent” kifejezés ebben a szövegrészben a bölcs Salamon által közölt definícióra emlékeztet bennünket: „A bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme”. Az istenfélelemre való felszólítás a megváltott nép elméjének Isten képére való átformalását látja elő. Így lettek felszólítva a megváltottak a tanítványságra, azáltal, hogy megtisztítják elméjüket – azokról gondolkodva, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak dicséretesek. Az utolsó idők „elmefertőjének” közepette, a tanulásra való felszólítás megköveteli azoktól, akik elfogadták az evangéliumot, hogy tisztítsák meg elméjüket az ő Uruk nemes jelleméről való gondolkodással. Mialatt felkészítjük az embereket Krisztus eljövételére, nem hanyagolhatjuk el az elme tisztaságának keresztényi elveit.

Az adventizmus itt mindig magasra állította a mércét, de fontos, hogy ezt úgy mutassuk be, mint életfontosságú részét az emberek – Krisztus eljövételére való – felkészítési munkájának. Ebben az időben, amikor Hollywood megpróbálja elrabolni figyelmünket mindenféle galádsággal és piszkos gondolatokkal, hangsúlyoznunk kell annak szükségességét, hogy tartsuk tisztán elménket, és ne csak azt állítsuk, hogy nem szabad moziba járni. Az elme megtisztítása mindazoknak a dolgoknak az elvetését jelenti, amelyek ebben a világban elrabolják a figyelmünket. Vessünk el mindent, ami elvonz bennünket Krisztustól. Így az elme megújításának elve mindennél fontosabbá válik. Ahelyett, hogy közömbösen felsorolnák a tanítást arról, mit szabad tenni és mit nem, mi Isten Szavának nagy elveit hirdetjük és megengedjük az embereknek, hogy az Istentől kapott értelmüket helyes döntések meghozatalára használják. Ilyen döntéseket az emberek akkor hoznak, amikor elméjük Isten képére való megújulásával Jézus igazi tanítványaivá válnak.

2021. november 20.

8. DICSŐSÉGET ADNI ISTENNEK

„Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14,7)

A Jelenések 14,7 másik felhívása az embereket arra szólítja, hogy Istennek adjanak dicsőséget. A keresztények sokféleképpen dicsóíthatik Istent, de amit Pál apostol említ, azt semmiképpen nem volna szabad elhanyagolnunk:

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma”. Isten megdicsőítése világosan összefügg az emberiség testi megújulásával, mivel a test az Isten temploma. Leszögezzük tehát, hogy a test, mint isteni templom gondolata összefügg a megváltott néppel, amelyet a golgotai kereszten lefizetett áron vett meg Isten. Krisztus tartósan beköltözik, és az Úr megváltottainak testében lakozik. Ezek a megváltottak úgy vigyáznak testükre, mint Isten otthonára. Ezt a tiszteletet a test-templomról való gondoskodásukkal és a nemi erkölcsatlenségtől való tartózkodásukkal adják meg.

Éppen ebben kell az adventistáknak képviselniük az egészséggel kapcsolatos elveket, gondot viselve a testről, mint templomról, azáltal, hogy tartózkodnak minden káros dologtól, és mértéktelenen fogyasztják azt, ami egészséges. Ez is része az Isten testi képe visszaállításának. Ezt sohasem szabad az üdvösség eszközeként bemutatnunk, mivel a Szentírás világosan rámutat arra, hogy a test-templomról való gondoskodás csak a megváltottakkal áll összefüggésben.

Amikor az emberek úgy döntenek, hogy Jézus tanítványaivá lesznek, és amikor elfogadják személyes Megváltójuknak, a tanítványképzés első lépése éppen az Isten képére való megújulás folyamatának elkezdése. E folyamat egyik szakasza a testi megújulás. Az egészségről szóló üzenetünket tehát így kell bemutatnunk. Ez az egyik oka annak, amiért elvárjuk a keresztelendőőtől, hogy még a keresztsége előtt leszokjon a dohányzásról. A megváltott embereknek, akiknek teste az Úré, meg kell mutatniuk, hogy teljességgel Krisztus irányítja a testüket. Mindez a tanulás kezdetén történik. Ha az adott személy Krisztus elfogadása után is folytatja a dohányzást, azt mutatja vele, hogy testének irányítását nem engedte át teljesen Jézusnak.

Megengedni Jézusnak, hogy teljességgel ellenőrzése alatt tartsa az életünket, a tanulás Jézus szerinti értelmezésének a lényege. Amikor a gazdag ifjú Jézushoz lépett, Jézust azt kérte tőle, ami az ő életét irányította – ez a gazdagság volt. Miután ezt elutasította, nem lehetett Jézus tanítványává. Ez nem azt jelenti, hogy mindenkinek, aki gazdag, le kell mondania a gazdagságáról, de ha Krisztus tanítványai akarunk lenni, legyünk képesek mindent alárendelni Istennek. Sokaknál éppen a dohányzás a vizsgatétel.

Késznek lenni lemondani a dohányzásról, és megengedni Jézusnak, hogy győzelmet arasson felette, hasonló vizsga, mint amely előtt a gazdag ifjú találta magát. Jézus várja, hogy átvehesse a teljes uralmat azok felett, akik a tanítványai akarnak lenni. Az egészséggel kapcsolatos üzenetet éppen erre az utolsó időre kaptuk, és levizsgáztat bennünket abból, képesek vagyunk-e megengedni Jézusnak, hogy teljesen átvegye testünk felett az irányítást.

2021. november 26.

9. ISTENT IMÁDNI

„Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14,7)

A Jelenések 14,7-ben a harmadik felhívás: „imádjátok azt, aki...” Ez a felhívás Isten képének lelki felújításához kötődik. A megváltottakat az örökkévaló evangélium nem csak imádásra szólítja fel, hanem kihangsúlyozza, hogy imádják azt, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. A megváltott népet arra szólítják fel, hogy újra létesítsen szoros közösségi kapcsolatot a Teremtővel. A Jelenések 14,7-nek ez a része szinte szó szerint idézi a negyedik parancsolatot:

„És imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14,7). „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt” (2Móz 20,11).

A szombatünneplésről szóló adventista üzenet összefügg a hármaskorú üzenettel. A megváltottak felújítják önmagukban Isten képét azzal, hogy megünneplik Isten teremtésének igazi, hetedik napját. A szombatünneplés és más, ami csak kapcsolatban van Isten képének felújításával, nem tartható az üdvösség eszközeinek, csupán a megváltottak tevékenységének, akik teljesen Jézus tanítványaivá akarnak lenni.

Az elesett emberiségnek a szombat nem emberi, hanem isteni nyugalomnapként adatott. A megváltottakat felszólították, hogy lépjenek be Isten nyugalomába az Isten hetedik napjának, a szombatnak megtartásával. A nyugalom lényege és célja már akkor látható, amikor Isten az Édenben a szombatot az első emberpárnak adta. A teremtéstörténeti jelentés szerint, Ádám és Éva a hatodik napon lett megteremtve. Az első,

teljes napjuk a Földön a hetedik nap, a szombat volt. Nem volt szükségük a pihenésre, mert még nem dolgoztak. De arra lettek felszólítva, hogy magasztalják Istent az Ő nyugalomnapján, mely idő a Teremtő Isten jobb megismerését teszi nekik lehetővé. A Szentírás elmondja, hogy a szombatünnepelés lényege, hogy időt biztosítson az Istennel való közösség ápolására.

A Krisztus második eljövetelére készülődő keresztények szeretnének belépni az isteni nyugalomba. Ezért a hetedik nap megszűnnek minden munkájuktól, hogy a rendelkezésükre álló időben jobban megismerhessék a Teremtőjüket. A szombat elsősorban a kapcsolatokat hivatott rendezni. Az emberi történelem olyan ponthoz érkezett, amikor az emberek, ha Krisztus tanítványaivá akarnak válni, időt kell szakítaniuk az Istennel való közösségük ápolására. A szombat erre ad nekünk szünetet – hetente egy huszonnégy órára megszűnünk foglalkozni világi dolgokkal, hogy ezt az időt Isten jobb megismerésére fordíthassuk.

Ha ilyen fényben tüntetjük fel a szombatot, akkor sokkal erőteljesebbé válik, mintha csak úgy mutatjuk be, mint Isten parancsát. Ezáltal az emberek kezdik megérteni majd, hogy csak úgy lehetnek Krisztus tanítványaivá, ha Isten képe felújult bennük, ehhez pedig az szükséges, hogy Istennel időzzenek. Ez a szombati nyugalom célja és lényege. Az evangelizációinkon általában arra korlátozódunk, hogy a szombatról bebizonyítsuk, hogy igenis a hetedik nap. Ennek a következménye az, hogy sok olyan embert hoztunk be az egyházunkba, aki Isten „igazi nyugalomnapját” ünnepli, de nem érti, hogy az mire szolgál. Amikor a szombat igazságát összekötjük a Jézussal való közösségünk ápolásával, ez még nagyobb lendületet ad az evangélium hirdetésének. Az emberek belátják, hogy a szombat megtartása a tanulás miatt fontos és nem azért, mert az az üdvösség eszköze lenne. És ilyenkor azért fogják megünnepelni a szombatot, mert Istennel kívánnak időzni; tudatában vannak annak, hogy az utolsó napjait számláló világban mindennél fontosabb az Istennel való jó kapcsolat.

A szombat megtartása az adventizmusban a kereszttség egyik feltétele, és joggal, mivel az emberek ezzel fejezik ki, hogy megengedik Istennek, hogy irányítsa az idejüket, és vágyakoznak arra, hogy Isten képe lelkileg is megújuljon bennük. Hogyan keresztelhetnénk meg olyan embereket, akik nem kívánnak Jézussal időzni, holott Jézus erre kéri őket? Elutasítani a szombat megtartását azt jelenti: elutasítani a tanítványságot. Mivel a szombatot nem kötöttük össze a Jézussal való barátkozás fogalmával, az

emberek nem is értették meg annak fontosságát; de ha elmondjuk nekik, hogy a Jézussal való kapcsolatuk ápolására szolgál, készek lesznek megtartani. Ilyenkor a szombatünnepelés egy érdekes, izgalmas idő lesz, új igazság azok számára, akik még csak most jöttek Krisztushoz. Istenben olyan Lényt vélnek felfedezni, aki arra vágyik, hogy bizalmi kapcsolatot létesítsen velük, amely úgy válik lehetségessé, hogy a hetedik napot, a szombatot, hétről-hétre velük tölti.

Tehát az első angyal felhívása azt hirdeti, hogy az örökkévaló evangélium embereket ment meg Krisztus számára és elkezd bennük Isten képének felújítását. Isten képének háromdimenziós felújításáról van szó: az elme megtisztulásáról, a test jó egészségben való tartásáról, minden nemi erkölcstelenségtől szabadon, és a szombat megünneplésével lehetségessé vált kapcsolatápolásról – Jézussal. Ezért az első angyal üzenete lényegében hasonló Jézus felhívásához, hogy legyenek az emberek az Ő tanítványaivá, így fejezve ki, hogy Ő lett életük teljhatalmú Ura.

2021. december 4.

10. A VILÁG SZÜKSÉGE

„És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megy el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” (És 6,8)

Az evangéliumi munka adventista módszerének célja legyen a tanítványképzés, a nagy paranccsal és a hármass angyali üzenettel összhangban. Ez a módszer sokkal igényesebb, mint amennyit az átlagos protestáns egyházak az evangelizáláshoz szükségesnek tartanak. Az adventista egyházban a keresztségre és a tagságra való felkészítésnek összhangban kell lennie Jézusnak azzal az utasításával, hogy az embereket először tanítványokká tegyük, utána kereszteljük meg őket. Azonban a keresztség után is tanítani kell őket, hogy önállósulhassanak a lelki támaszt fizetésért szolgáltató prédikátoroktól.

Ez a tanulásra való felhívás nem a tökéletességre, hanem a Krisztusnak, mint Urunknak való tökéletes átadásra szólít. Krisztusnak teljesen át kell vennie az uralmat azoknál, akik az Ő tanítványaivá lettek. Az adventizmus jelenkori tragédiája, hogy az egyházban sokan nem Krisztus tanítványaihoz illő életet élnek. Nehéz embereket hozni e tanokhoz, amikor a hívők maguk nem úgy élnek. De valahol el kell kezdeni. Ha azt akarjuk, hogy a forradalmasított gyülekezetek ne csak hívőket képezzenek, hanem

tanítványokat is, akkor azzal a csoporttal kell kezdenünk, akikből legkönnyebben faraghatunk tanítványokat – ez az új hívők csoportja.

A tanítás ilyen felfogásával kész csoda lenne, ha valaki kijönne a szószék elé, elismerné Krisztust és még aznap megkeresztelkedne. A tanulási időre az érlelődés miatt van szükség. Valaki akár a meredek lelki növekedést is megtapasztalhatja, ám a tanítás megköveteli a keresztséghez szükséges alapvető bibliai tanok elismerését. Az evangéliumi munka adventista módszere biztosítson elég időt az embereknek ahhoz, hogy a közösségérzet fejlesztésével könnyebben Krisztus tanítványaivá válhassanak.

Itt persze nem gondolunk egy meghatározott időszakra. Némelyek úgy gondolják, hogy egy-egy igeszerető barátot két év tanulási idő után lehet megkeresztelni. A Szentírásban nincsenek ilyen időmeghatározások, nekünk sem szabad ezt megtenni. Minden bibliai adat arra mutat, hogy a keresztségről való döntés elég rövid idő alatt következett be. Nem az időn volt a hangsúly, hanem azon, hogy az ember elfogadta-e Krisztust élete Urának. Amikor az emberek készek elfogadni, hogy Jézus legyen életük Ura, akkor meg kell őket keresztelni.

Az evangéliumi munka adventista felfogását, amely a tanítvánnyá válás folyamata, Ellen White is bemutatta, miközben ismertette a tanítványképző evangéliumi munkának az adventista módszerét.

„A világnak ma is ugyanarra van szüksége, mint tizenkilenc évszázaddal ezelőtt – Krisztus kijelentésére. El kell végezni a megújulás nagy művét, de csakis Krisztus kegyelméből lehet elvégezni a test, az elme és a lélek megújításának művét.

Csak Krisztus módszereivel lehet a népet eredményesen elérni. Az Üdvözítő úgy érintkezett az emberekkel, mint aki a legjobbat kívánja nekik. Résztvetet érzett irántuk, segített rajtuk és megnyerte bizalmukat. Azután felszólította őket: „Kövessetek engem!”

Szükséges, hogy az embereket személyes fáradozásokkal közelítsük meg. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra és több időt szentelnénk a személyes szolgálatra, akkor nagyobb sikereket aratnánk. Segítsük a szegényeket, gondoskodjunk a betegekről, vigasztaljuk a szomorúakat és bánatosakat, tanítsuk a tudatlanokat, tanácsoljuk a tapasztalatlanokat. Sírjunk a sírókkal és örvendezzünk az örülőkkel. A meggyőzés ereje, az ima hatalma és Isten szeretetének hatalma e munkát gyümölcsözővé teszi.”

Ellen White itt aláhúzza a módszert, amely éveken át az adventista evangéliumi munka alapja volt. Miközben hirdeti a megújulásról szóló üzenetet ebben az utolsó időben, az egyháznak nem szabad elhanyagolnia az emberek testi szükségleteinek való szolgálatát. Ez nem szociális evangélium, hanem az Evangélium, amely a hitetlenek testi szükségleteire irányul, hogy megnyerhessük a bizalmukat, és jogot formálhassunk arra, hogy hirdessük nekik az Evangéliumot.

2021. december 11.

11. AZ EMBEREKKEL VALÓ KAPCSOLATTEREMTÉS FONTOSSÁGA

„De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (Márk 5,19)

Hogy megvalósíthassuk Isten egyházának feladatát, a hívők többségének be kell kapcsolódnia a szolgálatba. A mi evangéliumi utasításunk olyan hívőkre támaszkodik, akik hét közben is készek, mondjuk a munkahelyen, szeretettel hirdetni Krisztust. Ezért olyan fontos az egyházba olyan embereket hoznunk, akik Krisztus igazi tanítványai lesznek, és azonnal megtanítanunk őket arra, hogy krisztusi módszerekkel hirdessék az evangéliumot, ahogy Ellen White is elénk tárta.

Az evangéliumot nem mondhatjuk el az emberekkel való kapcsolatteremtés nélkül. Ezért kell az egyháznak jobban hangsúlyoznia az emberek szükségleteihez való odafordulást. Adventistákként ezt meg is próbáltuk valósítani, de úgy látszik ezzel csak még több „egészséges bűnöst” teremtettünk. Sokszor elnyertük már az emberek bizalmát, de e bizalmi kapcsolat keretében elfelejtettük nekik elmondani az evangéliumot. Attól félünk (tévesen), hogy a kapcsolatunknak ártani fog, ha beszélünk nekik Krisztusról. Ezért választottuk el az evangéliumot a szükségletek betöltésétől. Az egyházunkban az egyik legfontosabb dolog, hogy megtanítsuk a hívőket: hirdessék Krisztust a baráti kapcsolataik keretében.

Túl gyakran megtörténik, hogy az emberek egyházunkhoz csatlakoznak, lelkesítik őket az újonnan megtanult igazságok, de szinte azonnal „lemondanak” a barátaikról, a rokonaikról. Ezért sokukat kizárnak a családi vagy baráti körökből, a kapcsolatuk helyrehozásához pedig később több évre is szükség lesz. Ezért az egyik legfontosabb dolog, hogy

az új hívőket azonnal megtanítsuk, hogyan hirdethetik hatékonyan az evangéliumot a rokonaik és a barátaik között. Ezt sokszor még az evangéliumi sorozat vége előtt meg kell tennünk, de mindenképpen már az első hónapban, miután az adott személy csatlakozott egyházunkhoz. Az egyházunkhoz csatlakozó embereknek tudniuk kell, hogyan hirdethetik Krisztust a barátaiknak.

2021. december 18.

12. SZOLGÁLNI A SZÜKSÉGBEN LEVŐKNEK

„Ő pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni.” (Lukács 9,13)

Megtörténik, hogy a szükségletek betöltésére irányuló evangéliumi munkából kizárjuk az evangéliumot. Miután tápláltuk az embereket, elmondhatjuk nekik az evangéliumot, és bátoríthatjuk őket, hogy legyenek Krisztus tanítványai. Gondolnunk kell arra, hogy akik még nem ismerték meg Krisztust, azok nem válhatnak a tanítványává. Ezért azokat, akiknek a szükségleteit betöltöttük, Krisztust kell bemutatnunk, nem a tanítás elemeit.

De nem bátoríthatjuk az embereket arra, hogy legyenek tanítványok, ha nem használtuk ki a szükségleteik kielégítésével megnyert bizalmukat. Betölteni szükségleteiket, de nem beszélni nekik Jézusról, végzetes hibát jelent a szükségletek kielégítésének módszertanában. Ha viszont nem mutatjuk be nekik Jézust a hiányaik betöltése során, akkor áttértünk a szociális evangéliumhirdetésre. Az alapvető társadalmi gondokat nem oldhatjuk meg a segélynyújtó szervezetek utánpótlásával, hanem csak úgy, ha az embereknek bemutatjuk a társadalmi gondok megoldását – Jézus Krisztust. George Hunter mondta:

„A tanításnak köszönhetően, valószínűleg sokkal több ember szabadult meg a rossz helyzettől és a szenvedéstől, mint a társadalmi reformoknak köszönhetően.”

Más szavakkal: Az egyház arra hivatott, hogy a megtestesült Urának meghosszabbított keze legyen, hogy irgalmasan válaszoljon a szenvedők szükségleteire.

A társadalom nem változik meg egy jó törvényhozó testület felállításával. Csak akkor változik meg, ha az emberek Krisztus igazi tanítványává válnak. Amikor Jézust követik, mindenféle társadalmi változásokra sor kerül. Az egyháznak nem kell beavatkoznia a társadalmi gondok megoldásába a szociológiai, az egészségügyi és más eszközök segítségével,

hanem ezeket kell felhasználnia arra, hogy az embereket megismertesse gondjaik végső megoldásával: Jézus Krisztussal.

Az adventistáknak eközben arra is ügyelniük kell, hogy az evangéliumi munkája ne merüljön ki csupán az emberek hiányainak betöltésében. Szükséges, hogy eljőjön az ideje annak, amikor ezeket az embereket meghívjuk, hogy legyenek Krisztus tanítványai, különben hűtlenek leszünk a nagy parancshoz:

„Erre gondolnunk kell azokban a napokban, amikor az 'egyház feladata' kimerül a megbeszélésekben, a jótékony célú programokban, vagy a társadalmi igazságért vívott harcban. Nem kételkedünk abban, hogy ezek értékes, jó tervek. Valóban szükség is van rájuk ahhoz, hogy az evangélium hatékony legyen. De nem cserélhetik fel az üdvösség üzenetének hirdetését, és az emberek bevezetését azok közösségébe, akik elnyerték az üdvösséget.”

Ellen White azt mondja, hogy aki az embereket úgy próbálja tanítványokká tenni, hogy betölti hiányaikat, sokkal több időt kell szánnia rá, mint amennyi az evangélium közléséhez szükséges. Az ilyen ember számára sokkal fontosabb az, hogy az emberekkel erős kapcsolatot létesítsen, mint hogy e kapcsolat nélkül hirdesse nekik az evangéliumot, vagy tanítsa őket a Bibliából.

Ellen White nem zárja ki az igazság értelmi hirdetését, de ez csak akkor lehet eredményes, ha kapcsolatban állunk azzal a személlyel, akit tanítvánnyá akarunk tenni. Ezért azt üzeni nekünk, hogy a munkánk nem lesz eredménytelen, ha azt a „meggyőzés ereje, az ima ereje és Isten szeretetének ereje kíséri”. Ez rámutat a személyes megközelítésre, amikor szeretjük és elfogadjuk az embereket, de emellett még elmondjuk nekik azokat az igazságokat, amelyek meggyőzik őket arról, hogy Krisztus tanítványaivá legyenek.

Ez a kijelentés arra is rámutat még, hogy a megtéretlenekért mondott őszinte ima az adventista evangéliumi munkamódszer része. Ima nélkül, csupán emberi igyekezettel, semmit nem fogunk elérni. Mégis olyan könnyen hagyatkozunk a nagy emberi munkamódszerekre, amelyeket kitaláltunk az evangélium hirdetésére, és ugyanolyan könnyedén elhanyagoljuk a Szentlélek erejét, amely meggyőz és megtérít, és amely Isten népének imakérései által válik elérhetővé.

2021. december 25.

13. A BIBLIAI IGAZSÁGOK KÖZLÉSE ÉS A TANÍTVÁNYSÁG

„Hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4,2)

Az üdvösség üzenetének közlése és a tanítás mindig maradjon az adventista evangéliumi munkamódszer része. Ez az üzenet, amelynek hirdetésére elhívattunk, azzal a céllal, hogy az embereket Jézus Krisztus tanítványaivá tegyük, foglalja még magába a következő elemeket:

1. A kegyelem általi üdvösség.
2. Jézusnak, mint Megváltónak és Úrnak való elfogadása.
3. Üdvbizonyosság és végső győzelem, Krisztus – mennyei Szentélyben végzett – közbenjárói szolgálatának köszönhetően.
4. Az Isten képének teljes – testi, lelki és szellemi – felújításáról szóló üzenet, amely akkor lesz megvalósítható, ha meghívjuk az embereket elméjük megtisztítására, egy egészséges életmód folytatására és a Jézussal való bizalmi kapcsolat erősítésére a szombat megtartása által.
5. A profetikus igazságok megértését, úgy, ahogy azt Dániel és a Jelenések apokaliptikus próféciai bemutatják, amelyek még szükségesebbé teszik olyan tanítványok kiképzését, akik készülnek Krisztus második eljövételére.

Ha a fent említett öt pontot összehasonlítjuk azzal, ahogy Jézus értelmezte a tanítványképzést, és ahogy azt a hármas angyali üzenet feldolgozta, világossá válik, hogy az adventista üzenethirdetés jól megvalósíthatja az olyan tanítványok kiképzését, amelyeket Jézus elképzelt.

Ellenben a nagy igazságokat nem csak „igazságként” kell hirdetnünk, hanem segítenünk is kell az embereknek abban, hogy Krisztus igazi tanítványaivá váljanak. Az igazság hirdetése, tanítás nélkül, sokszor legalizmusba fullad. Isten mentsen meg bennünket ettől!

Szem előtt tartva éppen ezt az öt elemet, hívjuk meg az embereket, hogy keresztkedjenek meg és váljanak a Keresztény Adventista Egyház tagjaivá. E pontok elfogadásával, az emberek világosan tudatják velünk, hogy szeretnének hívökké lenni – elismerni Jézust életük Urának, és ugyanakkor készek mindenről lemondani azért, hogy követhessék.

Az emberektől elvárhatjuk a szombat megtartását, mert ezzel azt fogják bemutatni, hogy készek megengedni Jézusnak, hogy átvegye az uralmat az idejük felett. Kérjük meg őket, győzzék le az alapvető emberi függőségeket, mint amilyen a kábítószer, az alkohol és a dohány, amellyel azt fogják bizonyítani, hogy készek megengedni Jézusnak, hogy testükön is Úrrá legyen. Kérjük meg őket, vigyázzanak arra, mit olvasnak, mit néznek a TV-ben és másutt, és ezzel azt fogják bizonyítani, hogy megengedték Krisztusnak, hogy uralkodjon elméjük felett. Hívjuk meg őket a másokért végzett szolgálatba, ezzel azt fogják bizonyítani, hogy megengedték Krisztusnak, hogy uralkodjon a szolgálatukon. Minden tant azzal a ténnyel kell összekapcsolnunk, hogy Krisztus a mi életünk Ura. E nélkül a tanoknak semmi értelmük sincs.

Hogy meggyőzhessük az embereket arról, hogy Krisztusnak kell uralnia életük minden részét, nem elég csak röviden bemutatni nekik az evangéliumot, hanem az alapvető bibliai igazságokra is meg kell őket tanítanunk. A hagyományos evangéliumi igehirdető-sorozataink jól betöltik ezt a szerepet, mert ilyenkor az emberek, akik már kialakítottak Jézussal egy alapvető kapcsolatot, megtanulják, hogyan válhatnak az Ő tanítványaivá. A mi nyilvános evangelizálási sorozataink inkább használhatók arra, hogy az embereket tanítványokká tegyünk, mint arra, hogy elvezessük őket Krisztushoz. Ezeken az estéken ne hanyagoljuk el, hogy meghívjuk őket Krisztushoz, de még jobban igyekezzünk őket tanítványokként tanítani. Ez a megközelítés, amely magába foglalja a meghívást Krisztushoz valamint az alapvető tanítások üzenetét, összhangban van a „tanítvány” szó bibliai értelmezésével.

...

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya
Felelős: Zoran Marcikić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra